

HALKIN KURTULUŞU

3-Haziran-1978
400 KURUŞ

116

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

İGD'li beslemeler Yeni Haber-İş Sendikasına saldırdı

DİSK'e bağlı Yeni Haber-İş genel kurulunda, sosyal-faşist sendika ağaları yurtsever, devrimci demokrat yöneticileri tasfiye etmeye çalıştılar. Sovyet uşakları, DİSK içindeki bir sendikanın çeşitli yönetim kademelerinde devrimci ve yurtseverlerin bulunmasına, demokrat seslerin yükselmesine tahammül edemediler. Besleme İGD'liler Yeni Haber-İş

Dev.Sa.7.Sü.5'de

Milli Güvenlik Kurulu'nun tedbirleri

DEMOKRATİK HAK VE ÖZGÜRLÜKLERE SALDIRILAR YOĞUNLAŞIYOR

Reformist CHP hükümetinden koltuk değnekli faşist diktatörlüğün halka karşı saldırısı hızlanıyor. Hakim sınıflar bir yandan CHP hükümeti eliyle, ekonomik ve siyasi plandaki "tedbirlerini" sürdürürken; bir yandan da yeni alternatifler için ortamı daima canlı tutmayı ihmal etmiyorlar. Bu durum aynı zamanda CHP hükümetinin "güleryüzlü" tedbirleri için ortamı uygun tutmayı amaçlıyor.

Buhran şartlarında ekonomik plandaki saldırılar, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin muhalefeti ve direnişi ile karşılaşıyor. Faşist diktatörlük bu muhalefeti bastıramıyor. Bir yandan reformist ağularla, göstermelik uygulamalarla kitleler pasifize edilmeye, sendika ağaları ile kumpas kurarak işçi muhalefeti söndürülmeye çalışılırken; diğer yandan yeni hazırlıklar yapılıyor. Faşist diktatörlük: "Tedbirlerin daha da sertleştirilmesi", "demokratik hak ve özgürlüklerin bütünüyle kısıtlanması", "bu uygulamalara uygun bir ortamı yaratabilmek için provokasyonlar düzenlemeye, kasıtlı yayın yapmaya hız verilmesi" yolunda yürüyor.

Muhalefeti oluşturan faşist partiler sürekli olarak "bu hükümet düştü, düşüyor" türünden demeçler veriyorlar. Türkeş, bir yandan sahte "barış" yaygaraları yaparken, diğer yandan sivil faşistlerin saldırıları, provokasyonları şehirden şehire yayılıyor. Gerici basın her gün sıkıyönetim çığlıkları atıyor. Bu gazetelerin sayfaları, "orduyu, Genel Kurmay Başkanını vb. göreve çağıran" köşe yazıları ile dolup taşıyor.

Faşist partiler tarafından düzenlenen "bayrağa saygı" vb. türden

Dev.Sa.7.Sü.3'de

CHP hükümetinin İçişleri Bakanı kimlerin "kader arkadaşı"?

Bugünlerde ardı ardına demeçler vererek, 12 Mart döneminde halka karşı işledikleri suçları açıklayan ve kendilerinin korunmalarını isteyen işkenceci katiller, cellatlar ile ilgili olarak CHP hükümetinin 12 Mart döneminde sıkıyönetim komutanı olan İçişleri Bakanı şöyle diyor:

"Onlar benim kader arkadaşlarımdır. O karanlık günlerde omuz omuza görev yaptık Onların hayatlarının teminatı benim."

Biraz daha yakından bakalım. İçişleri Bakanının omuz omuza görev yaptığı kader arkadaşları kimler?

FAİK TÜRÜN	HİLMİ CAN	ABDULLAH KULOĞLU
ALİ ELVERDİ	YAŞAR YÜMNÜ	ORHAN SÜMER
CEMAL SÜER	S.SUPHİ SAVDIR	YAŞAR SAVAŞ
FAHRETTİN BENLİ	İBRAHİM KIZILTAN	METİN DENLİ
KEMAL EYÜBOĞLU	METE ALTAN	BURHAN POTURNA
YAŞAR DEĞERLİ	UĞUR GÜR	YUSUF EMRE ÇAĞLA
FEHMİ ALTINBİLEK	MEHMET AYDIN	RÜKNETTİN SORGUN
BEKİR EGE	MUHSİN BODUR	TANER ARDA
MEHMET ŞİRİN	ÜMİT ERDAL	MEMDUH ÜNLÜTÜRK
ENVER ÇAKIR	ERSİN YILMAZ	ŞÜKRÜ BALCI
MAHMUT DİKLER	İHSAN PARLAR	SEZAİ PAMİR
HİKMET YAPAR	TEVFİK TÜRÜNG	ve diğerleri

İŞKENCECİ KATİLLER, CELLATLAR, HALK DÜŞMANLARI !...

CHP'NİN DİLİNDE VAAT, ELİNDE SOPA



İTÜ Öğrenci Yurdunun açılması için İTÜ'nün içindeki futbol sahasında kurdukları çadırlarda 10 günden beri direnen öğrenciler perşembe günü 000 asker ve polis tarafından çadırlardan çıkarılmış ve 300'e yakın öğrenci gözaltına alınmıştır.

Bilindiği gibi İTÜ Yurdu 4 yıldır inşaat gerekçesiyle kapalı tutulmakta ve binlerce İTÜ öğrencisi yurttan yararlandırılmamaktaydı.

CHP iktidarı öğrencilere çeşitli defalar yurdun açılacağına dair söz vermesine rağmen, son davranışıyla vaatlere kanmayanlar için her an elinde sopanın hazır olduğunu göstermiştir. Yıllardır İTÜ yurdunu açmayanlar binlerce kişilik yurtların bir avuç faşistin işgali altında tutulmasına da gözlerini kapamışlardır.

İTÜ Yurt direnişi bütün İTÜ öğrencilerinin desteğini sağlamış ve desteklenmiştir. CHP'nin son vaadi üzerine DEV-GENÇ'lilerin direnişi kırma önerisi bütün İTÜ öğrencilerinin haklı tepkilerine yol açmıştı.

YDGF Başkanı Çetin Kaya polis baskınından sonra yaptığı açıklamada 100'e yakın üyelerinin tutuklandığını ve öğrencilerin tartaklandığını bildirmiştir.

Afganistan'dan iki hafta sonra

Güney Yemen'de sosyal-faşist askeri darbe oldu

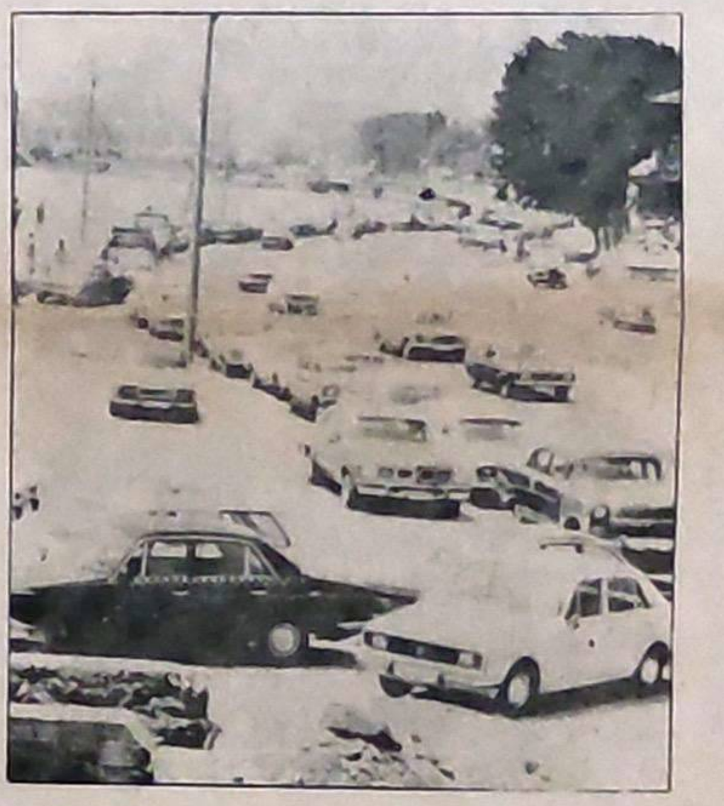
Güney Yemen'de bir askeri darbe oldu. Egemen sınıfların, Sovyet sosyal-emperyalizmine bağlı kesimi iktidarı ele geçirdi.

Güney Yemen'deki darbe, Sovyet sosyal-emperyalizminin bir ülkeyi kendi boyunduruğuna sokmak için defalarca başvurduğu yöntemdir. Daha iki hafta önce Afganistan'da bir sosyal-faşist darbe ile bu ülke Moskova çarlarının boyunduruğuna sokulmuştu. Güney Yemen'deki darbe, Brejnev revizyonistlerinin diğer ülkelerin içişlerine nasıl karıştığını ve hegemonyasını kurmak için nasıl uşaklar satın oldığını bir defa daha en açık biçimde göstermektedir.

Güney Yemen'deki sosyal-faşist darbe şunu da göstermektedir: Sovyet sosyal-emperyalistleri önce kredi, yardım adı altında diğer ülkelere yayılmaktadır. Kültürel ve ideolojik sızma bunu tamamlar. Bu arada devlet yüksek yöneticileri ve ö-

Dev.sa.7.sü.3'de

NEDEN BENZİN YOK?



Benzin kuyruklarını yaratan tek neden ülkemizin petrol bakımından emperyalist tekellerin denetimi altında olmasıdır.

Uzun süreden beri ülkemizde benzin sıkıntısı var. Özellikle son bir yıl içinde her ay benzin istasyonları önünde uzun kuyruklar görmek mümkün.

Benzin kuyruklarını yaratan tek neden ülkemizin petrol bakımından emperyalist tekellerin denetimi altında olmasıdır. Türkiye'nin petrol ihtiyacının büyük kısmını yabancı tekeller karşılıyor; yine onların rafinerilerinde işleme tabi tutuluyor, hatta bayilere onlar tarafından dağıtılıyor. Kısacası petrol tüketimimiz büyük ölçüde tekellerin kontrolu altındadır.

Son birkaç yıldır görülen benzin sıkıntısı da doğrudan emperyalist tekellere bağımlılığın bir sonucudur. Ataş Rafinerisinin tam kapasite ile çalışmaması benzin kuyruklarının başlıca sebebidir.

Ataş Rafinerisinin sermayesinin büyük kısmı BP ve Mobil gibi yabancı tekellere aittir. Rafinerinin üretim, idari vb. yetkileri de bu tekellere aittir. Son yıllarda alacakları olduğu iddiasıyla bu petrol tekelleri Ataş'daki üretimi bir şantaj

Dev.Sa.7.Sü.8'de

HALKIN KURTULUŞU

Rusya ile imzalanan yeni kölelik anlaşmaları ve aydınlar

Başbakan Bülent Ecevit'in "batı" ve "doğu" gezilerinden ve oralarda imzalanan anlaşmalarla Türkiye'deki emperyalist ve sosyal-emperyalist sömürü ve soygun daha da katmerleşecek, işçi sınıfı ve emekçi halk üzerine binen ağır yükler daha da artacaktır.

Ecevit'in Avrupa'dan başlayarak Amerika'ya kadar uzanan gezisi ve yapılan bir dizi görüşmeden sonra Amerikan emperyalistleri var olan hegemonyalarını pekiştirme yolunda yeni manevralara giriştiler. Batılı uluslararası tekel ve banka temsilcileri birer baykuş gibi ülkemize akmaya başladılar. Ertelenen borçların ve bulunan dövizlerin arkasından çıka çıka, Türkiye'den alacağı olan iki yüz bankanın oluşturduğu yeni bir Düyun-u Umumiye çıktı. "Batılı" emperyalist tekeller Türkiye'yi alacaklarının karşılığında tam anlamıyla haraca bağlamayı planlamaya başladılar. Ülkemiz üzerinde ekonomik, mali, diplomatik, siyasi vb. alanlarda yeni mevziler kazanmanın hazırlığı içerisine girmeye ve bunları uygulamaya başladılar.

Sosyal-emperyalistlerle yapılan bir dizi anlaşma ise Türkiye halkının boynuna geçirilen yeni bir kölelik zinciri oldu. Bu anlaşmalarla Sosyal-emperyalistler ülkemiz üzerinde yeni ilerlemeler kaydettiler. Buğdayımızdan madenlerimize kadar birçok hammadde kaynağımıza el attılar. Hammadde kaynaklarımız üzerindeki mevcut sömürülerini garantiye bağladılar. Ecevit yeni çarların önüne sürdüğü ve bütünüyle Türkiye halkının çıkarlarına aykırı olan bir "Siyasi Belge"nin altına imza attı. Sosyal-emperyalistlerle yapılan uzun dönemli yeni bir ticaret anlaşması, Türkiye ile Sov-

Dev.Sa.7.Sü.8'de

Ücret artışlarını Ticaret Odası verileri belirleyecekmiş

Ücretlerin dondurulmasına izin vermeyeceğiz

Egemen sınıflar ücretleri dondurmak için yeni oyunlar peşinde. En geniş işçi yığınları ücretlerin dondurulması girişimleri karşısında sessiz kalmayacağını gösterdi. Çeşitli yerlerden tepkiler geldi. Ecevit hükümeti şimdi minareye kılıf hazırlıyor. Sızan haberlere göre, CHP hükümeti ücretlerin ancak fiyatlar kadar artmasını, daha fazla artmanın önlenmesini tezgahlıyor. Ancak şimdiye kadar peşpeşe binen fiyat artışlarının ne olacağından söz edilmiyor.

CHP yöneticilerinin bu tasarısına göre fiyat artışları Ticaret Odası verilerine göre hesaplanacakmış. Bu, cellatı aynı zamanda yargıç yapmaktır. Ticaret Odası verileri yalnızca toptan maddelerdeki artışı ve çok düşürerek gösterir. Ticaret Odası'na baksan son altı ayda fiyatlar ancak % 10-12 artmıştır. Oysa çarşı pazar dolaşan herkes CHP dönemindeki fiyat artışlarının % 25'i çoktan aştığını biliyor. Hem hangi emekçi gidip yiyeceğini

Dev.sa.7.sü.2'de



Buca Suntel Zeytinlik tütün işletmesinde 600 işçinin kararlı direnişi haklarını alana kadar sürecek.

Suntel Zeytinlik Tütün İşletmesinde direniş sürüyor

BUCA Suntel Zeytinlik Tütün İşletmesinde 600 tütün işçisinin direnişi, devrimci işçilerin önderliğinde devam etmektedir. İşçiler 110 lira ücret ile çalışıyor. Havalandırma yoktur. Zehirlenmeler için süt, ayran, yoğurt verilmez. Bir kadın işçi 25 balya açmaya zorlanmaktadır. Çocuklu kadınlar erkek işçiler gibi çalıştırılıyor. Tüccarda çalışılan günler patron tarafından sigorta yaptırılmamaktadır.

Devrimci işçilerin önderliğinde bütün işçilerin katıldığı direnişte işçilerin talepleri şunlardır:

250 lira net ücret. Çocuklu kadınlara 6 saat işgünü. Süt ve yoğurt. Tüccarda çalışılan günlerin sigortaya sayılması. 10-12 balya açılmalı. Kadın, erkek için eşit ücret. İşyerinde havalandırma tesisatı kurulması.

Suntel Zeytinlik tütün işçileri, direnişlerini haklarını alıncaya kadar sürdürmekte kararlıdırlar.

Emperyalist ve sosyal-emperyalist sömürünün esas nitelikleri

- SOVYET SOSYAL-EMPERYALIZMININ YAĞMA ARACI: COMECON
- PETROL: SOSYAL-EMPERYALISTLERIN DOĞU AVRUPA ÜLKELERINI KÖLELEŞTIRME ARACI
- KREDI VE "YARDIM": SOVYET SOSYAL-EMPERYALISTLERININ YENI-SÖMÜRGECI ARAÇLARI

YAZISI 2. SAYFADA

Yugoslavya "Komünistler" Birliği'nin 11. ihanet kongresi toplantısı

- ULUSLARARASI KOMÜNIST HAREKETTE 30 YILLIK DENEKTAŞI: TITO REVIZYONIZMINE KARŞI TUTUM
- ULUSLARARASI KOMÜNIST HAREKETIN TARIHI BELGELERINDEN
- REVIZYONIZMIN IHANET BELGELERINDEN

YAZISI 3. SAYFADA

Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa ülkelerinde kapitalizmin yeniden inşasının sonuçları: Fiyat artışları, enflasyon işsizlik

YAZISI 5. SAYFADA



Sovyet sosyal-emperyalizminin yağma aracı: COMECON

COMECON (Karşılıklı İktisadi Yardımlaşma Konseyi), Sovyet sosyal-emperyalizminin denetiminde bir örgüttür. Bu örgüt aracılığıyla Moskova çarları, kendilerine bağımlı revizyonist ülkeler üzerinde baskı ve sömürüyü giderek artırmaktadır.

COMECON, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin üye ülkeler üzerindeki yeni sömürgeci siyasetini yürütmek, bu ülkeleri köleleştirmek ve yağmalamak amaçlarına hizmet etmektedir. Brejnev revizyonistleri COMECON üyesi ülkeleri kendine daha çok bağlamak için "ekonomik bütünleşme", "ulusal engellerin tasfiyesi" ve "uzmanlaşma", "işbirliği" gibi demagojik sözler kullanmaktadır. Bütün bunlar Doğu Avrupa ülkelerini Rusya'nın ekonomik uzantıları haline getiren yeni sömürgeci zincirlerdir.

"Ekonomik bütünleşme" sonucunda Doğu Avrupa ülkeleri ekonomisi bütünüyle çökmüş ve bağımsızlığını yitirmiştir. Sözde "sosyalist topluluk" üyeleri ekonomisi Sovyet ekonomisi çıkarlarına uygun ve tek yönlü bir yapıya sahiptir. Ekonomik gelişmede orantısızlık derinleşmektedir. Sovyet verilerine göre, 1960-74 döneminde ulusal gelir ve toplam sanayi veriminin artışı Sovyetler Birliği'nde diğer revizyonist ülkelere göre 1,3 kat fazla oldu.

Brejnev revizyonistleri, sayısız anlaşma yoluyla diğer revizyonist ülkelerin ekonomilerinin tüm dallarını denetliyorlar. Onların bağımlılığını artırıyor ve bütün kaynaklarını yağmayı yoğunlaştırıyorlar. Sovyet gazetesi Ekonomiceskaja

Dev.Sa.7.Sü.5'de



Petrol: Sosyal-emperyalistlerin Doğu Avrupa ülkelerini köleleştirme aracı

COMECON üyesi ülkelerin başlıca enerji kaynağı petroldür. Moskova çarlarının dayattığı "Ekonomik işbirliği" sonucunda bu ülkeler petrolü Sovyetler Birliği'nden almak zorundadır. Petrol aracılığıyla, sosyal-emperyalistler Doğu Avrupa ülkeleri üzerinde baskı ve şantajı yoğunlaştırmakta ve kâr sağlamaktadır.

Brejnev revizyonistleri, COMECON üyesi uydu ülkelere verdiği petrolün miktarını ve fiyatını istedikleri gibi belirliyorlar. İmzalanan anlaşmaları dahi çiğniyorlar. Örneğin COMECON ülkeleri Moskova çarlarının isteğine rağmen başka ülkelerle ihracatlarını artırdıkları zaman Sovyetler Birliği bu ülkelere milyonlarca ton petrolü eksik veriyor. "Demokratik" Alman Cumhuriyeti'nde, Polonya, Macaristan, Bulgaristan ve Çekoslovakya'da petrol darlığı sonucunda birçok fabrikada iş durdu.

Diğer yandan Moskova çarları sattıkları petrolün fiyatını durmadan artırıyorlar. Rus burjuvazisi, COMECON üyesi ülkelerden yalnızca petrol satışı aracılığıyla son beş yıl içinde 12 milyar ruble kâr sağladı. Örneğin Macaristan, petrol ihtiyacının % 75'ini Sovyetler Birliği'nden sağlamak zorundadır. Macaristan, Sovyetler Birliği'-

Dev.Sa.7.Sü.8'de

Sermaye ihracı, hammaddelerin talanı, eşit olmayan mübadele ile halkların sömürülmesi

Emperyalist ve sosyal-emperyalist sömürünün esas nitelikleri

Sovyet sosyal-emperyalistleri, diğer süper devlet ABD ile çetin rekabeti çerçevesinde ekonomik ve siyasi yayılma, ideolojik ve kültürel sızmadan açık askeri müdühaleye kadar her türden emperyalist yola başvurmaktadır. Revizyonistlerin "yardım", "kredi" gibi adlarla göklere çıkarttığı şey ise bütün emperyalistlere has olan esas niteliklerden biri, yani sermaye ihracıdır.

Brejnev revizyonistleri, ABD ile birlikte bugün en büyük sermaye ihracatçısıdır. Sovyetler Birliği, bugün yüksek kârlarla dünyanın 100 ülkesine sermaye ihraç etmektedir. Doğu Avrupa'nın değişik ülkelerindeki Sovyet sermayesi, toplam sermayenin üçte ikisini bulmuştur. Bu ülkelerin sanayilerinin kilit dalları Sovyet tekellerinin elindedir. Revizyonist şakşakçılar, diğer emperyalistlerin "yatırım", "kredi", "borç" diye ihraç ettikleri sermayenin emperyalist sömürücü özelliğini belirtiyorlar. Ancak iş Brejnev revizyonistlerine gelince bu, "halktan halka yardım" oluveriyor. Oysa Lenin, "Emperyalizm" adlı eserinde şunu belirtmiştir:"Kapitalistler dünyayı özel kötülükleri için bölmüyorlar. Sermaye yoğunlaşmasının (temerküzünün) ulaştığı derecede, kar sağlayabilmek için onları bu yolda yürümeye zorlamaktadır". Sovyet sosyal-emperyalistleri de diğer emperyalistlerin yolundan gidiyorlar. Diğer emperyalistler gibi, sermaye ihracını düzenli yürütmek üzere bugün Sovyet bankaları dünyanın dört bir bucağına yayılmıştır "Uluslararası Yatırım Bankası" aracılığıyla COMECON ülkeleri acımasızca talan edilmektedir. Ancak sosyal-emperyalistler bununla yetinmiyor. Mali yayılmasını artırmak için bugün yeni Rus burjuvazisinin bankaları, İsviçre, Almanya, Lübnan'dan Singapur'a, Newyork, Şikago'dan Manila ve Tokyo'ya kadar uzanmaktadır. Revizyonist uşaklar, diğer emperyalistlerin banka faizlerini, kupon keserek asalak yaşantılarını teşhir ederken bu Sovyet bankalarını nasıl gizleyecekler? Uluslararası mali sermayenin binbir oyununun döndüğü Londra, Frankfurt gibi borsalarda Sovyet bankaları, "geri kalmış ülkelerin" kalkınmasını hızlandırmak için mi faaliyet gösteriyor?

Sovyet sermaye ihracı, diğer bütün emperyalistlerin sermaye ihracı özelliklerini taşımakta, benzer biçimlere bürünmektedir. Bütün emperyalistler gibi Brejnev revizyonistleri de, tekelci kapitalizmin temel ekonomik yasasını, yani azami kâr peşinde koşmayı sürdürmektedir. Diğer emperyalistler gibi, kredi, borç vb. adlarla ihraç edilen sermayeden ağır faizler almaktadır. Türkiye'ye verilen kredilerin büyük bölümü altın hesabı ödenmek zorundadır. Bunların vade, faiz oranı, ödeme biçimi diğer emperyalistlerin şartlarından farklı değildir.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, diğer ülkelerin hammadde kaynaklarını ele geçirmek için ABD ile azgın rekabet halindedir. Yarı-sömürge ülkelerin sözde kalkınması için verilen kredilerin karşılığında, uranyum, volfram gibi çok değerli hammaddeler revizyonistlere satılmaktadır. Revizyonist şakşakçılar, Amerikan emperyalizminin ülkemiz kromuna el koymasına karşı çıkıyorlar. Ama iş volframın Sovyetler Birliği tarafından gaspedilmesine gelince, bir süper devlet karşısında diğerinin yeminli uşağı olduklarını gösteriyorlar. Sermaye ihracı gibi, hammadde kaynaklarına el koymak, bütün emperyalistlerin çağımızda ortak özellikleridir.

Diğer yandan revizyonistler, yıllar boyu halkımızın Amerikan emperyalizmine karşı verdiği mücadelenin bir parçası olan "Milli petrol" sloganını destekler gibi göründüler. Amerikan emperyalist tekellerinin denetimindeki petrol kuyularına el konulmasını isteyen halkımızın yanında yer alır gibi göründüler. Ama şimdi iş, Moskova çarlarının petrol vererek ülke ekonomisinde yayılmalarını hızlandırmaya gelince, bunun adı "sosyalist yardım" oluverdi. Hindistan ve Mısır'da temel enerji kaynakları Sovyetler Birliği tarafından sağlanıyordu. Şimdi her iki ülke ekonomisi de bütünüyle iflas halindedir. Brejnev revizyonistleri yarı-sömürge ülkelerde bazı geri işletmeler de kurmaktadır. Ancak revizyonist uşaklar, iş Ereğli Demir Çelik gibi Amerikan emperyalizminin sömürü aracına gelince fazla enerji tüketimi, verim düşüklüğü, dışa bağımlılık hakkında halkın haklı taleplerinin yanında gibi görünüyorlar. Ancak Ereğli Demir Çelik'ten daha çok enerji tüketip daha az mal sağlayan İsdemir, elektrik yokluğundan üçte ikisi çalışmayan Seydişehir tesisleri için "ağır sanayi" yaftasını yapıştırıyorlar. Sovyet sosyal-emperyalistleri hammadde karşılığında eski makinaları, hantal ve eskimiş teknolojileri yarı-sömürge ülkelere

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Dünyada sosyal-emperyalist sermaye ihracı (1975)



Rakamlar 1975 yılına aittir.

KREDİ ve "YARDIM"

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yeni sömürgeci araçları

Brejnev revizyonistleri, Türkiye, Hindistan gibi ülkelere "yardım" yaptıklarını "kredi" açtıklarını savunuyorlar. Onların ülkemizdeki uşakları da bu kredilerin yarı-sömürge ülkelerin ekonomisini geliştirdiğini, söylüyorlar. Oysa gerçekler nedir?

Sovyet sosyal-emperyalistleri, etki alanları, hammadde kaynakları, pazarlar için Amerikan emperyalizmiyle keskin rekabet halindedir. Tıpkı Amerikan emperyalizmi gibi Sovyet sosyal- emperyalizmi de, doğrudan yatırım, "yardım" ve devletten devlete "kredi" adı altında sermaye ihraç etmektedir. Sovyet yeni sömürgecileri ortak şirketler kurulması ve krediler aracılığıyla, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerine hızla sızmaktadırlar. 1960'dan günümüze kadar Sovyet sosyal-emperyalistleri bu ülkelere 16 milyar dolar sermaye ihraç ettiler.

Diğer yandan, Brejnev revizyonistleri diğer ülkelerdeki yayılmalarını hızlandırmak için "ortak işletmeler" kuruyorlar. Sovyet revizyonistlerinin denetlediği bu şirketlerin sayısı 1970'de 26 iken 1977 sonunda 84'e yükseldi.

Sovyet yeni sömürgecileri sermaye ihracı ve bu "ortak işletmeler" aracılığıyla çok büyük kârlar sağladılar. Son on yıl içinde, Sovyet sosyal-emperyalistleri yalnızca Afrika'ya 3 milyar doları aşan sermaye ihraç ettiler. Aynı zamanda diğer ülkelerin hammaddelerini ve diğer ürünlerini çok düşük fiyatlarla kapattılar. Afrika ülkelerinin hammadde ve tarım ürünleri üzerindeki son on yıl içindeki sosyal-emperyalist sömürü 4 milyar 700 milyon dolardır.

Sovyet sermayesinin egemen olduğu çokuluslu şirketlerin kârları gittikçe artmaktadır. 1976 yılında Sovyet şirketi Nafta'nın yalnızca Belçika kolu 19 milyon Belçika frangı kâr etti. Bu şirket dünyanın en çok kâr eden 10 tekeli arasındadır.

Bütün bunların gösterdiği gibi Sovyetler Birliği Amerikan emperyalizmiyle rekabetinde dünya halklarını yeni sömürgeci yöntemlerle sömüren bir emperyalist süper devlettir.

İŞTE "HALKTAN HALKA YARDIM"ın GERÇEK YÜZÜ

Hindistan'da halk açlıktan kırılıyor

"Yardım", "kredi" vb. adlarla Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yeni sömürgeci talanının sonuçları Hindistan'da açlık, yoksulluk ve işsizliğin artmasıdır. Ülke ekonomisinin bütünüyle çökmesidir.

Brejnev revizyonistlerinin Hindistan üzerindeki yeni-sömürgeci emelleri 1959 yılından itibaren yoğunlaştı. Moskova çarları, Hindistan gerici egemen sınıflarına "yardım" verdiler. Devletten devlete kredi açtılar. Hatta fabrikalar kurdular. Bu fabrikaların enerji tüketimini sağlayacaklarını vaat ettiler. Kısacası, bugün ülkemiz egemen sınıflarına vaat ettiklerinin hepsini, Hindistan'da uyguladılar. Sonuç: Sokaklarda açlıktan ölenlerin artması, sömürü ve zulmekarşı direnen Hindistan emekçi kitlelerinin düşmanı egemen sınıfların Moskova çarları tarafından da desteklenmesi oldu.

Hindistan sanayiinde Sovyetler Birliği 70 geri işletme, kurdu. Şimdi bu "halktan halka yardım" sonucunda, makina sanayinin % 80'i, elektrik araçları sanayinin % 60'ı, elektrik üretiminin % 75'i çelik üretiminin % 30'u, petrol üretiminin % 80'i, alüminyum üretiminin % 25'i Sovyet sosyal-emperyalistlerinin denetimindedir.

Hindistan, yeni çarların en çok "yardım" ettiği ülkedir. Ancak şimdi borçlar milyarları aşmaktadır. Faizleri dahi ödenemez haldedir. Şimdiye kadar Hindistan halkı, sosyal-emperyalistlerden aldığı "yardım"ın bir buçuk katını geri ödemek zorunda bırakılmıştır.

Sovyetler Birliği, petrol, nükleer tesis karşılığında Hindistan'dan tarım ürünleri aldı. Ancak 1960 yılında bir Sovyet kamyonuna karşılık 2,2 ton çay veriliyordu. Bu, 1974'te 5,8 ton çaya yükseldi. Bir Sovyet külüstür kamyonuna 1960'da 1,8 ton yün veriliyordu, 1974'te 2,5 ton.

Diğer yandan, bu kadar "yardım" karşısında Hindistan egemen sınıfları, Brejnev revizyonistlerine tabii ki kolaylıklar sağladılar. Hindistan'ın Sovyetler Birliği'nden yaptığı ithalat dünya piyasasına göre % 20-30 daha pahalı. İhracat ise dünya piyasasına göre % 20-30 daha düşük fiyatla yapılıyor.

Bütün bu ağır sömürü karşısında halkın durumu iyice kötüleşti. Hindistan emekçileri bu yıl içinde büyük mücadelelere giriştiler. Egemen sınıfların ellerindeki silahlar da doğal olarak "askeri yardım" çerçevesinde satın alınmış olan Sovyet silahlarıdır. Bütün bunların paraları da emekçilere dayatılmaktadır.



İşte Brejnev revizyonistlerinin Hindistan halkına "yardım"ının sonucu: Açlık ve dilencilik!

Brejnev'in Şili faşist cuntasıyla ortaklığı

Her türden revizyonist, Moskova çarlarının "uluslararası dayanışmasına" örnek olarak Şili faşist cuntasına karşı tavır aldığını öne sürüyor. Değişik ülkelerdeki revizyonistler de Şili'deki faşist diktatörlüğe karşı sözde çağrıda bulunuyorlar. Oysa gerçekler bütün bu sahte propagandaları açığa çıkarmaktadır.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, şimdi yıllardır Pinoşe'nin desteklenmesi diye niteleyip lanetledikleri şeyi yapıyorlar. Brejnev revizyonistleri, kârlarını artırmak için Şili faşist cuntasıyla ticareti geliştirdi. Bu yıl ocak ayı içinde Moskova çarları, Şili devlet tekeli Molymet'le yüz bin dolarlık anlaşma yaptılar. Brejnev uşağı Çekoslovak ve Polonya revizyonistleri de Şili cuntasıyla ticareti artırdılar. "Demokratik" Alman Cumhuriyetinde revizyonist Honecker kliği ise yıllardır Şili'den bakır satın almaktadır.

SOVYET KREDİLERİNİN AMACI:

YENİ RUS BURJUVAZİSİ İÇİN DAHA FAZLA KÂR

Sovyetler Birliği, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerine verdiği paraları "sosyalist yardım" olarak adlandırıyor. Oysa ezilen halklar, Lenin ve Stalin döneminde gerçek sosyalist yardımı tanıdılar. Sosyalist ülkeler, faizsiz veya düşük faizli krediler verirler. Özel şartlara bağlamadan karşılıksız yardım yaparlar. Lenin ve Stalin döneminde Sosyalist Sovyetler Birliği 1920'lerde Çin ve Türkiye'ye karşılıksız kalkınma yardımı yaptılar. Daha sonra Mao Zedung yoldaşın önderliğinde Çin Halk Cumhuriyeti örneğin Tanzanya'ya 30 yıllık faizsiz kredi verdi.

Günümüz Moskova çarları ise emperyalist sermaye ihracını "yardım" diye yutturmaya çalışıyorlar. Diğer ülkelerin yarattığı değerlerin bir bölümünü yeni Rus burjuvazisi gasbetmektedir. "Uluslararası işbölümü" ve "ekonomik bütünleşme" işte Doğu Avrupa ve Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin yarattığı değerlerin bir bölümünü Rusya'ya aktarmanın araçlarıdır.

Sosyalist yardım, diğer ülkelerin ekonomilerini kendine bağımlı kılmaz. Hammadde alıp mamul madde satmak, tarım ürünleri alıp temel enerji maddeleri satmak yoluyla her ülke ekonomisinin bağlarını eline geçirmez. Sosyalist yardım bağlayıcı özel koşullar öne sürmez. Oysa Moskova çarları "diğer COMECON üyesi ülkelerin bazı sanayi dallarını geliştirmeleri lüzumsuz ve yararsızdır" diyerek "sınırlı egemenlik" teorisini uyguluyorlar. Böylelikle Sovyet sözde yardımı karşılığında diğer ülkeler ekonomilerini Moskova'nın çıkarlarına uygun biçimde geliştirmek zorunda kalıyorlar. Kosigin bunu SBKP 23. Parti Kongresinde açıkça belirtti: "Bu işbirliği Sovyetler Birliği'ne uluslararası işbölümünden etraflıca yararlanma yönünde ayrıca daha da çok olanaklar sunmaktadır. Bu ülkelerin geleneksel mallarını daima artan miktarlarda satın alabiliriz..."

Bütün bunlar Amerikan emperyalizmi ve diğer emperyalistlerin yeni sömürgeci ilkelerinin uygulanmasından hiç farklı değildir. Sosyal-emperyalistler, sermaye ihraç ederken ana olarak devletten devlete kredi ve borç yoluyla yayılmaktadırlar. Amacı, yeni Rus burjuvazisine kâr sağlamak olan böyle bir sermaye ihracı hiç bir şekilde "sosyalist yardım" değildir.

Uluslararası komünist harekette 30 yıllık denektaşı:

Tito revizyonizmine karşı tutum

ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİN TARİHİNİN SON OTUZ YILINDA, KOMÜNİZME İHANET, HER SEFERİNDE HAİNLERİN TİTO'NUN İTİBARININ İADESİ İLE SONUÇLANDI. TOGLİATTİ VE THOREZ; KRUŞÇEV VE GOMULKA; HER BİRİ DEVRİMCİ DAVAYA İHANETLERİNİ BİR DE TİTO'YA ÖVGÜ, STALİN'E SÖVGÜYLE NOKTALADILAR.
BUGÜN «ÜÇ DÜNYA» TEORİSYENLERİ DE TİTO'YA KARŞI TUTUM KONUSUNDA MODERN-REVİZYONİST SELEFLERİNİN İZİNDEN YÜRÜYORLAR.

1963 yılında Çinli komünistler "bugün uluslararası komünist hareket içinde Yugoslav revizyonizmine karşı takınılacak tavır meselesi küçük değil, büyük bir meseledir; bir iki ayrıntıyı değil, bütünü ilgilendiren bir meseledir" diye yazıyorlardı.

Gerçekten 1948'den bu yana Titoizme karşı tavır uluslararası komünist harekette bütünü ilgilendiren, temel bir mesele olagelmiştir.

Yugoslav Komünistler Birliği ve Tito, 1948 yılında Stalin'in ve şanlı SBKP'nin önderliğinde "Komünist Partileri Enformasyon Bürosunun" kararıyla 'Marksizm-Leninizmden uzaklaştıkları, sosyalizme ihanet ettikleri, burjuva milliyetçiliğini benimsedikleri, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere karşı düşmanca tutum takındıkları ve emperyalist gericilikle birleştikleri gerekçesiyle mahkum edilmiş ve uluslararası komünist hareketin dışına atılmıştı.

Ama bu olaydan sonra komünist harekette her kim revizyonizmin yolunu tuttuysa, kendini Tito'nun kolları arasında buldu.

Başta Kruşçev, Togliatti, Thorez, Gomulka gibi 1950'lerin modern revizyonist şefleri Amerikan emperyalizmine ve tekelci burjuvaziye karşı mücadeleyi tatil ettiklerinde, 'barış içinde birarada yaşama', 'barışçı geçiş' safsatalarına sarıldıklarında Tito ile de birleşme durumunda kaldılar. Çünkü bizzat Tito bu anti-Marksist teorileri II. Paylaşım Savaşının sonundan beri savunuyordu. Emperyalizmle mücadeleyi tatil etmek, tekelci burjuvaziyle birleşmek emperyalist burjuvazinin komünist hareket içindeki özel birliği olan Tito ile birliği zorunlu olarak gündeme getiriyordu. Nitekim 1950'lerde emperyalizme karşı teslimiyeti savunanlar Tito'nun uluslararası komünist hareketin büyük önderi Stalin tarafından alınmış olan itibarını iade ettiler. Onunla her konuda birleştiklerini açıkladılar. Kruşçev 1963'te "...görüyoruz ki uluslararası sorunlarda SSCB ile Yugoslavya'nın görüş açıları aynıdır" diyordu.

Tito ile birleşmek yine doğal sonucunu doğurdu: Stalin'e küfür. Tito önünde nedamet getiren her dönek Tito ile Stalin arasındaki büyük mücadelede Tito'nun doğruyu Stalin'in ise dogmatizmi, büyük devlet şovenizmini savunduğu yalanına sarıldılar. Tito'nun yanına doğru attıkları her adım Stalin'e küfürün dozunun artmasına sebep oldu.

Bugün bu tarihi ihanetin bir benzerini daha yaşıyoruz: Şimdi, günümüzün revizyonistleri; "Üç Dünya" oportünistleri Kruşçev'in izinden yürüyorlar.

"Üç Dünya" teorisyenleri uzun zamandır el altından yürüttükleri propagandaya hız verdiler, şimdi bu konuda şunları söylüyorlar:

"Tito ile uluslararası sorunların hemen hepsinde görüş açılarımız aynıdır.

"1950'lerdeki mücadele sırasında Tito'ya haksızlık ettik. Tito o dönemde büyük ölçüde haklıydı. O, büyük devlet şovenizmine karşı çıktı. Stalin Tito'ya haksızlık etti.

"Yugoslav ekonomisinin % 85'i sosyalist bir karaktere sahiptir. Yugoslav ekonomisi ve yönetimi incelenmeye değer, yaratıcı ve ilginç bir görüşün ürünü.

"Yugoslavya ile ilişkilerimiz çok iyidir. Kısa bir süre içinde partilerarası ilişkileri de düzeltmeyi ve yeniden kurmayı düşünüyoruz."

Aynı şekilde onlar durup dururken Stalin'in nasıl hatalı biri olduğuna dair yoğun bir tartışma açtılar.

Tito kliğinin revizyonist çizgisinde en ufak bir değişme olmadığına göre bu sözleri edenler bizzat o revizyonist çizgiye yaklaşmış olduklarını gösteriyorlar. Bu olgu bile proleter devrimcilerin uzun süredir söylediklerini doğruluyor: "Üç Dünya" oportünizmi Kautsky, Tito, Kruşçev revizyonizmlerinin yeni bir biçimidir. "Üç Dünya" teorisyenleri Amerikan emperyalizmi ve diğer emperyalist güçlerle birleşmek istediklerinden dolayı bu işi uzun süre önce yapmış olan Tito'nun kollarına atlıyorlar.

İkinci olarak bizzat "Üç Dünya Teorisi"nin ilk mucidi Tito olduğundan dolayı, 1950'lerin ortalarından bu yana Bandung Konferansının mimarının Tito olmasından dolayı, "Üç Dünya Teorisi"ni icat etmek şerefi Tito'ya ait olduğundan dolayı" günümüzün yeni oportünistleri Tito ile birleşiyorlar. Yeni oportünistler, Tito'da kendilerini buluyorlar. Tito'nun şahsında bugünkü ihanet çizgilerini ve yakın geleceklerini görüyorlar.

Artık "Üç Dünyacı"lar açısından hiç bir şeyin garantisi yoktur. Hain Tito'nun partisinin, komünist olduğunu söyleyenler, Yugoslav devlet kapitalizminin sosyalist olduğunu iddia edenler, kendi partilerini ve kendi sistemlerini de Tito'nunkine benzetmeyeceklerinden kim emin olabilir?



Yugoslavya "Komünistler" Birliği'nin 11. ihanet kongresi toplantısı

Yugoslavya "Komünistler" Birliği 11. Kongresi geçtiğimiz hafta içinde Belgrat'ta toplandı.

Bu Kongre de, Yugoslavya "Komünistler" Birliği'nin diğer kongreleri gibi Marksizm-Leninizme ihanetin, devrimci fikirlere düşmanlığın belgelendiği bir toplantı oldu. İsminde "komünistler" ibaresi olmasına rağmen komünizmle ilgili hiç bir sorunun gündeme gelmediği kongrede Yugoslav kapitalizmi ve Yugoslavya'nın kapitalizme geri dönüşünden ve emperyalist sisteme yeniden bağlanışından doğan meseleler tartışma konusu oldu.

Kongrenin tek önemli olayı dönek Tito'nun ölünceye kadar parti başkanı olacak şekilde tüzük değişikliğinin yapılmasıydı

Uluslararası komünist hareketin tarihi belgelerinden

"ULUSLARARASI KOMÜNİST VE İŞÇİ PARTİLERİ TOPLANTISI BİLDİRİSİ'NDEN

Kasım 1960-Moskova

"Komünist Partileri modern revizyonistlerin 'teorilerinin' toplu ifadesi olan uluslararası oportünizmin Yugoslavya örneğini oybirliği ile kınadılar. Yugoslavya Komünistler Birliği yöneticileri Marksizm-Leninizme ihanet ettiler, onun geçersiz olduğunu ilan ederek, kendi anti-Leninist revizyonist programlarını 1957 Bildirisi'nin karşısına çıkardılar. (...) Kendi ülkelerini sosyalist kamptan ayırdılar ve Amerikan emperyalistlerinin ve diğer emperyalistlerin sözde "yardımına" bağımlı bir durum içine soktular. Yugoslavya revizyonistleri sosyalist kampa, dünya komünist hareketine karşı yıkıcı faaliyette bulunuyorlar, onlar bloklar dışı politika bahanesiyle bütün barışsever güçlerin ve devletlerin birliğini zarara uğratan faaliyetlerini artırıyorlar. Yugoslavya revizyonistlerinin yöneticilerini ileride de açığa vurmak, komünist hareketi, ayrıca işçi hareketini Yugoslav revizyonistlerinin anti-Leninist ideolojisinden korumak uğrunda aktif olarak savaşmak, Marksist-Leninist partilerin zorunlu bir görevi olarak kalmakta devam ediyor."

"AEP 5. KONGRESİ'NE MESAJ'DAN"

Mao Zedung - Kasım 1966

"Sovyetler Birliği'ndeki yönetici klik ve Yugoslavya'daki Tito kliği ve farklı düzeylerdeki bütün dönekler ve hainler sizinle karşılaştırıldığında yükseklere doğru uzanan dağların eteklerindeki bir çöplüğe benzemektedirler. Onlar emperyalizmin köleleri ve işbirlikçileridir."

"ÇKP MERKEZ KOMİTESİNİN SBKP MERKEZ KOMİTESİNE MEKTUBU'NDAN"
'ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİN GENEL ÇİZGİSİ'

30 Haziran 1963

(...)
"Yugoslav revizyonistleri modern revizyonizmin temsilcileridirler.
(...)
"Son zamanlara kadar Tito güruhu kendisinin revizyonist programı üzerinde ısrar ettiğini, Deklarasyona ve Bildiriye taban tabana zıt anti-Marksist, anti-Leninist tutumu üzerinde hâlâ ısrar ettiğini söylüyor.

"Uzun zamandan beridir ki, Amerikan emperyalizmi ve NATO'lu ortakları Tito güruhunu beslemek için milyarlarca dolar harcıyorlar. "Marksizm-Leninizm" kılığına bürünen ve "sosyalist ülke" bayrağı arkasına saklanan Tito güruhu uluslararası komünist harekete karşı, dünya halklarının devrim davasına karşı yıkıcı faaliyette bulunuyor. Amerikan emperyalizminin özel görevli bir birliği sıfatıyla hareket ediyor.

"Yugoslavya'da 'belli olumlu eğilimlerin' görüldüğü Yugoslavya'nın 'sosyalist ülke' olduğu, Tito güruhunun 'anti-emperyalist' bir güç olduğu hakkındaki iddialar gerçeğe asla uygun değildir ve herhangi bir temele dayanmıyor.

"Şu anda Yugoslavya revizyonist güruhunu güçlü sosyalist aile içine çekmeye yeltenen ve böylelikle 1960 konferans kararlarını tersyüz eden kimseler vardır. Buna hiç bir şekilde meydan verilmez."

TOGLİATTİ ARKADAŞLA ARAMIZDAKİ FARKLILIKLAR

Renmin Ribao Başyazısı Aralık 1962

"Bugün Yugoslavya'da devlet iktidarı Tito güruhunun Marksizm-Leninizm ve komünizm davasına, Yugoslav işçi sınıfının ve Yugoslav halkının temel çıkarlarına ihanet etmiş olan ve tamamen revizyonist bir politika uygulayan bir güruhun elindedir. Yugoslav köylük bölgelerinde zengin köylüler ve öteki kapitalist güçler hızla büyümektedir ve sınıf farklılaşmaları gittikçe hızlanmaktadır. Kapitalizmin serbest rekabet ve kâr yasaları, Yugoslav ekonomik hayatının her alanında hakim bir rol oynamakta ve kapitalist anarşi kol gezmektedir."

"MOSKOVA BİLDİRİSİ TEMELİNDE BİRLEŞELİM"

Renmin Ribao Başyazısı - Ocak 1963

"Son zamanlarda bazı kişiler, Tito kliğinin birçok mesele üzerindeki görüşlerinin kendi görüşlerine bir hayli yaklaştığından ve hatta kendi görüşleriyle özdeşlik kazanmaya başladığından sık sık söz etmektedirler. Soruyoruz: Tito kliğinin revizyonist çizgisinde ve politikasında herhangi bir değişme olmadığına göre, bu demeçleri verenler Tito kliğinin revizyonist çizgisine ve politikasına bizzat kendileri yaklaşmış olmuyorlar mı?"

"SBKP MK'NE AÇIK MEKTUBU ÜZERİNE (IX)"

Honqui ve Renmin Ribao Yazı Kurulları Ekim 1963

"Herkes; Yugoslavya'nın Tito kliğinin hâlâ 'sosyalizm' bayrağı sallamasına rağmen, nasıl Yugoslav halkına karşı bir bürokrat burjuvazinin, Tito kliğinin revizyonizm yolunu tutmasından beri, proletarya diktatörlüğü altındaki Yugoslav devletini bürokrat burjuvazinin diktatörlüğüne ve sosyalist kamu ekonomisini devlet kapitalizmine dönüştüğünü gördü."

Revizyonizmin ihanet belgelerinden

"TOGLİATTİ'NİN İTALYAN KOMÜNİST PARTİSİ 10. KONGRESİNDE YAPTIĞI KAPANIŞ KONUŞMASINDAN"

Aralık 1962

"Yugoslavya'da kapitalizmin restore edilmiş olduğunu söylediğimizde, -herkes bunun doğru olmadığını biliyor- öteki diyeceklerimize kimse inanmaz ve herkes bunun bir abartma olduğunu düşünür."

"Tito kliğine küfür yağdırmak, bizi bir adım bile ileriye götürmez, ama bir hayli geriye götürür."

"FRANSIZ KOMÜNİST PARTİSİ SEKRETERİ MAURİCE THOREZ'İN BİR DEMECİNDEN"

1962

"Yugoslav Komünistler Birliği'nin büyük komünist aile topluluğuna yeniden dönmesi için seferber olmalıyız."

"KRUŞÇEV'İN YUGOSLAVYA GEZİSİNDE YAPTIĞI KONUŞMALARDAN"

Eylül 1963

"Biz Sovyet komünistleri için Yugoslav komünistleri ile aramızda temel çelişkiler olamaz. Aynı düşüncelere sahibiz ve aynı teorinin yönlendiriciliğindeyiz.

"Büyük bir hoşnutlukla görüyoruz ki, uluslararası sorunların çoğunda SSCB ile Yugoslavya'nın görüş açıları aynıdır.

"Dost ve yoldaş Tito Marksizm-Leninizmin yaratıcı biçimde gelişmesine hizmet etmiştir."

Tito revizyonizminin 35 yıllık suçu: Arnavutluk halkına ve Emek Partisine saldırı

Tito ve Yugoslavya "Komünist" Birliği II. Paylaşım Savaşındaki anti-faşist direnme günlerinden başlayıp günümüze kadar bir süre içinde sürekli olarak Arnavutluk'un içişlerine müdahale eden, bu karşı-devrimci birliğin burjuva şoven niteliğinin bir sonucu olarak ortaya çıkan bir çizgi izledi. Tito revizyonizmi bu süre içinde diğer Balkan ülkeleri ve özellikle Arnavutluk'a karşı emperyalist bir tutum takındı. Aşağıda kısaca sıralayacağımız bazı olaylar dahi Tito'nun ve onun gerici birliğinin anti-komünist niteliğini gözler önüne sermeye yetecektir.

* Tito, 1943'te Arnavutluk, Bulgaristan ve Yunanistan'daki devrimci silahlı güçleri kendi komutasında toplamak için "Balkan Kurmay"ını kurmak istedi ve bu amaçla AKP'ye baskı yaptı.

* Yugoslav "Komünist" Birliği'nin isteği ile Yugoslavya'daki Arnavutlar içinde çalışan Arnavut Partizanlar, Yugoslav parti önderlerinin baskısıyla karşılaştılar. Yugoslav askeri birlikleri Titocuların yaydığı şoven duyguların sonucu olarak yüzlerce Arnavut asıllı insanı imha ettiler. Bu olay faşist işgalcilere karşı direnişi zayıflattı.

* Yugoslav yöneticileri, 1944'te Arnavutluk hakkındaki emellerini gerçekleştirmek için önlerinde engel olarak gördükleri Enver Hoca yoldaşı tasfiye etmek için AKP'nin içişlerine müdahale ettiler. Arnavutluk Komünist Partisinin doğru çizgisini Partinin genel toplantısının içine girerek karalamaya çalıştılar.

* Titocular, Arnavutluk anti-faşist cephenin içinde Amerikan ve İngiliz emperyalistlerinin isteği üzerine gericilerin daha etkin duruma gelmelerini sağlamaya çalıştılar.

* Yugoslav önderleri, Arnavutluk'un küçük bir ülke olduğunu ve Yugoslavya'ya iltihak etmesini söyleyerek daha anti-faşist savaş yıllarında Arnavutluk'a karşı emperyalist isteklerini açığa vurdular. Bu amaçla Tito'yu Arnavutluk ve Balkan halklarının kurtarıcısı olarak göstermeye çalıştılar.

* Yugoslav yöneticileri kurtuluştan sonra da

Dev.Sa.7,Sü.5'de

Tito'nun komünizme ihanetinin bir belgesi daha: 1956 Macaristan karşı-devrimi

Emperyalistler 1956 yılında Macaristan Halk Cumhuriyeti'nde karşı-devrimci bir ayaklanma tertiplediler. Başta Amerikan emperyalistleri olmak üzere bütün emperyalistler Macaristan'da kapitalist düzeni yeniden canlandırmak ve onu sosyalist kamptan ayırmak istiyorlardı.

Uluslararası komünist hareketin "emperyalizmin karşı-devrimci özel birliği" olarak nitelediği Tito ve çetesi bu karşı-devrimci ayaklanmanın hazırlanmasına adım adım yardım ettiler. Macar revizyonizminin baş temsilcisi İmre Nagy karşı-devrimci ayaklanmayı Tito'nun verdiği derslerin ışığında hazırladı.

Tito, Macar İşçi Partisi'nin dağıtılması gerektiğini söyledi ve İmre Nagy, Macar İşçi Partisi'ni feshetti. Tito, Macar halkını başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist ülkelere karşı kışkırttı ve Macaristan, Varşova Paktından ayrıldı. Macaristan'da tek partili yönetime son verildikten sonra yine Tito'nun teşvikiyle burjuva ve toprak ağası partilerin kurulmasına izin verildi.

Karşı-devrimci ayaklanma günleri yaklaşırken Macaristan karşı-devriminin önemli örgütlerinden biri olan "Petofi Klübü"nün bütün propaganda malzemesi Yugoslavlar tarafından her yere ulaştırıldı. Doğrudan Macaristan'a yayın yapan Yugoslav radyoları bol bol "Petofi Klübünün" propaganda ve direktiflerini iletti.

Macar karşı-devrimi bastırılınca gericiliğin başı İmre Nagy ilk iş olarak Yugoslav Büyükelçiliğine sığındı.

Yugoslav "Komünistler" Birliği ve Tito ise bu karşı-devrimci ayaklanmayı "bütün halkın demokrasi için şahlanışı" diye yutturmaya çalıştı.

1956 Macar karşı-devrimi ve Tito'nun bu olaydaki yeri onun 30 yıl boyunca emperyalizmin özel bir karşı-devrimci birliği olarak yürüttüğü faaliyetlerin yalnızca küçük bir kısmıdır.

Yugoslav "Sosyalizmi"

Yugoslavya'da ülkenin kurtuluşundan hemen sonra kurulmuş bazı sosyalist biçimlere bakıp Yugoslavya'nın sosyalist bir ülke olduğu söylenemez. Bu biçim kapitalizmin yüzünü gizleyen bir dekordan ibarettir.

Ancak bu dekor Yugoslav hayatına damgasını vuran kapitalizmin kanunlarını, üretimdeki anarşiyi, kitlelerin yoksullaşmasını, belli bir azınlığın zenginleşmesini, kapitalizmin sosyal hayattaki yozluğunu gizleyememektedir.

Üretim anarşisi sonucu 1939'da tahıl fazlası olan Yugoslavya, bugün dışardan buğday almak zorundadır. Küçük bir ülke olmasına rağmen ülke içinde kapitalizmin yarattığı işsizlik sonucu 1 milyona yakın işçi Avrupa ülkelerine gitmek zorunda kalmıştır.

Yugoslavya emperyalist sistemin OECD, GATT, Dünya Bankası vb. gibi mali kurumlarına da bağlanmıştır. Daha bu yılın Nisan ayında Yugoslav Parlamentosu yabancı yatırımların Yugoslavya'nın iç işletmelerine yöneltilmesi için yeni bir kanun kabul etmiştir. Söz konusu yabancı sermayenin haklarını büyük ölçüde artırmıştır. Yabancı sermaye oranı % 50'nin üzerinde olabilmektedir. Zaten 1948'den bu yana milyarlarca dolar yabancı sermaye Yugoslavya'ya akmıştır. Yalnızca 1977 yılı içinde emperyalist devletlerle 164 kredi anlaşması yapılmıştır. 1973 yılından bu yana toplam 26 milyar dinarlık yabancı sermaye ülkeye akmıştır. Son yıllarda Yugoslavya'ya ruble de akmaya başlamıştır.

Yugoslav tarımında kapitalizmi gözlemek çok kolaydır. Tarımın % 80'i orta büyüklükte işletmelerin yer aldığı zengin köylü tarımıdır. Bu alanda devlet çiftlikleri bile son derece azdır.

ECEVİT'İN İLHAM KAYNAĞI: ÖZYÖNETİM SAFSATASI

Yugoslav tipi "sosyalizm"in en temel özelliği özyönetim safsatasıdır. Dünya burjuva basınının yakından ilgi gösterdiği ve reklam ettiği bu konu, Ecevit'e bile ilham kaynağı olabilmiştir. Sık sık İsveç "sosyalizmi" deyimi ile yanyana geçen Yugoslav özyönetim sistemi özerk kapitalist işletmelerden başka bir şey değildir. Her işletme yapacağı yatırım, üreteceği malın miktarı ve işçisine vereceği ücretin belirlenmesi açısından serbesttir. Brejnev'in "Yeni Ekonomik Sistemi" bile Tito'nun "özyönetim sisteminin" kötü bir taklididir.

SOSYAL HAYAT, DIŞ POLİTİKA, MİLLİ MESELE

Yugoslav sosyal hayatı sosyalizme bütünüyle zıt değerlerle doludur. Yozluk, burjuva ilişkiler hayatın her alanına hakimdir. Yugoslavya'da azınlık milliyetler üzerindeki milli zulüm de bu milletleri mücadeleye sürükleyecek düzeydedir. Özellikle Hırvat ve Arnavut milliyetinden halkın üzerindeki baskı ve zulüm dayanılmaz düzeydedir.

Yugoslav yönetimi emperyalist dünyaya sağladığı ekonomik olanakların yanında onlara siyasi ve askeri ayrıcalıklar da sağlamaktadır. Son yirmi yılda Amerikan 6. Filosuna tanınan liman kolaylığına, şimdi Ruslar da eklenmiştir. Artık Akdeniz'deki Rus Filosu da rahatça Yugoslav limanlarına gelebilmekte, ihtiyaçlarını karşılamaktadır.

Hiç kimse, Türkiye işçi sınıfını ve halkını Yugoslav "sosyalizmi" hakkında yaydıkları hayallerle kandıramaz. Yugoslavya'nın ne olup olmadığını burjuva basından çıkan ropörtajlar, haberler bile ortaya koymaktadır.

İki çizgi ve Titoizme karşı mücadele

Bugün uluslararası komünist hareket içinde ortaya çıkan büyük mücadelede Tito kliğine karşı tavır önemli bir rol oynuyor. Çünkü günümüzde revizyonist bir ihanet yolundan ilerleyenler bu çeteden ilham alabilmek için onlarla işbirliğinin yollarını aramaktadırlar. Enver Hoca yoldaşın dediği gibi "Yugoslav revizyonizminin tehlikesi, revizyonist ihanetin ve kapitalist yozlaşma yolunu izleyenlere hazır taslaklar ve denenmiş yollar göstermesinde yatmaktadır"

İki çizgi mücadelesi artık şu yol ayrımına gelmiştir: Ekim Devrimini izlemek ya da Yugoslavya'nın yolundan gitmek. "Üç Dünya" teorisyenleri artık açıkça Yugoslav yolunu tercih ettiklerini göstermişlerdir.

"Üç Dünyacı"ların tercihi yüzyılımızın komünizme ihanet edenlerin, Kautsky'nin, Troçki'nin, Kruşçev, Togliatti'nin yoludur. "Üç Dünyacı"ların yolu, tarihin çöplüğüne giden yoldur.

Komünist hareket ise Marks'ın, Lenin'in, Stalin'in, III. Enternasyonal'in yolunu izliyor. Bu yüce komünist mihraklardan devraldığı kızıl bayrağı taşıyor.

İşte bu nedenle uluslararası komünist hareket Tito'ya ve "Üç Dünya" teorisyenlerine karşı mücadeleye bir an bile ara vermeyecektir.

Kars Havaalanı inşaat işçilerinin direnişi başarıyla sonuçlandı



Ne patron uşakları, ne demir parmaklıklar Kars Havaalanı işçilerinin direnişlerini kıramadı.

Kars Havaalanı inşaatında çalışan işçiler 15-16 Haziran günü haklarını almak için greve gittiler. Bir hafta süren grevden sonra patron ve sadık uşakları, işçilerin kararlı mücadelesi karşısında boyun eğdiler. İşçiler tüm taleplerini kabul ettirdiler.

İşçilerin çalışma koşulları çok ağırdır. İnşaatta toplam 30 işçi var. Günde 11 saat çalışılıyor. Tatil yok. 15 günde bir izin var. Onu da patron isterse veriyor. Pazar günleri için ücret zammı yok. Mesai yok. Maaşlar 50-60 günde bir ödeniyor. Yıkanma, temizlenme ihtiyaçları şantiyede giderilemiyor. Yıllık izinlerini hak edenlere izinleri verilmiyor. Bazı işçiler 6 km. uzaklıktaki Azat Köyüne gidip geliyorlar. Ancak servisleri yoktur.

İşyerinde sendika yoktur. İşçiler "çalışma koşullarının ağır" olduğunu belirtmek, haklarını istemek için patrona defalarca çıktılar. Patron, "isteyen çalışır, istemeyen çıkar gider" cevabını veriyordu. Bunun üzerine işçiler haklarını almak için direnişe geçmeye karar verdiler. İşçiler, taleplerini 16 madde halinde patron vekiline verdiler. Reddedilince direniş başladı.

Grevin ilk gününden başlayarak yurtsever devrimci gençler, işçilere destek oldular. Patron ise grevi kırmak için bazı işçileri yanına çekmeye çalıştı, başaramadı. Direnişin üçüncü günü patronun inşaatta çalışan iki yeğeni, işçilerin top oynamasından yararlanıp boş olan koğuş ve yemekhaneye silah ve bıçak yerleştirdiler. Bunlar ayrıldıktan bir saat sonra jandarma ve polis etrafı sardı. Direniş yerindeki devrimciler gözaltına alındı. Patronun yeğenlerinin bıraktıkları aletler bulundu. Gazete ve kitaplara da el kondu. İşçi temsilcileri dahil, altı işçi ve altı devrimci 24 saat karakolda tutuldu. Jandarma Başçavuşu Etem Bayram, devrimcilere tehditler savurdu, küfür etti. İşçilerin ve devrimcilerin gözaltına alındıkları duyulmuştu. Devrimci, demokrat kuruluşlar işçilerin haklı mücadelesinin safında yer aldılar. Gözaltında tutulanlar ertesi sabah serbest bırakıldı.

Direniş bir hafta sürdü. Serbest kalan işçiler, daha da kararlılıkla grevi sürdürdüler. Patron boyun eğdi. İşçilerin bütün taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. İşçiler, devrimcilerin doğru yolu göstermesiyle, maddi ve manevi yardımlarıyla kararlı direnişlerini başarıyla sonuçlandırdılar.

Aydınlık revizyonistleri faşist sendika ağalarıyla kol kola

Aydınlık gazetesi sayfalarını faşist sendika ağalarına açtı. Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Başkanı İbrahim Denizcier, işçi sınıfına saldırısını bu gazetenin 24 Haziran tarihli yayınında sürdürdü. Bu faşist sendika ağası yalanlarını iki sayfa boyunca kustu.

İbrahim Denizcier Türk-İş Yönetim Kurulu üyesidir. CHP'li sendikacıların karşısında Kaya Özdemir, Sadık Şide gibi AP, MHP'li sendikacılarla birlikte hareket eder. Yeminli işçi düşmanıdır. Geçmişte yaptıkları işçi düşmanı yüzünü açıkça ortaya koymaktadır.

Tekel fabrikalarının hemen hepsinde yetkili sendika Tek Gıda-İş'tir. 1. ve 2. MC hükümetleri döneminde Tekel fabrikalarına MHP'li ve Ülkü Ocaklı faşistleri dolduran, Tek Gıda-İş'in bu başkanıdır. Tekel'de yuvalanmış faşist caniler işçilerin mücadelesine saldırdılar. Tekel işçilerinin hakları için direnişlerini kırmaya çalıştılar. Malatya Tekel tütün fabrikasında birkaç ay önce bu faşistler, baskı ve tertiplerini artırdılar. İzmir'de Austro tütün işletmesinde ise Tek Gıda-İş yöneticileri patronla kolkola grev kırıcılığı yaptılar. Aydınlık revizyonistleri bugün işçilere karşı bu faşist sendika ağalarının safında yer alıyor.

Fırın işçilerinin büyük çoğunluğu da Tek Gıda-İş üyesidir. Faşist sendika ağaları, defalarca işçileri sattılar. Toplusözleşmede yazılı hakların dahi verilmemesi için her seferinde patronlarla ve polisle işbirliği yaptılar. İşçiler toplusözleşmede yazılı haklarını almak için sendikaya gittiklerinde yüzgeri çevriliyorlar. Tek Gıda-İş yöneticileri İzmir'de 99 fırın işçisini tutuklayan polisle işbirliği yaptılar. Kartal'da fırınlar polis nezaretinde, toplusözleşme çiğnenerek pazar günleri da zorla çalıştırılıyor. İşte Aydınlık revizyonistleri, tam fırın işçilerinin mücadele günlerinde faşist sendika ağasının reklamını yapıyorlar.

Aydınlık revizyonistleri, İbrahim Denizcier'i, Türk-İş içinde diğer faşist ve reformist sendika ağalarıyla çatışmasında destekliyorlar. Denizcier, Şide, Özdemir grubu Halil Tunç'un işçi düşmanı siyasetini dahi ılımlı bulmaktadır. Halil Tunç'un mevkiini korumak için zaman zaman reformist sendikacılarla işbirliğine karşı çıkmaktadır. Aydınlık, Denizcier'in şu sözlerini yayınlıyor: "Ecevit iktidarı bu iç bunalımları önlemekte acz içinde kalmıştır... Devlet gücü iyice zedelenmiş, otoritesi ise zayıflamıştır." Bu faşist sendikacı, Ecevit'e Demirellerin, Türkeş'in ağzıyla karşı çıkıyor. Halk üzerindeki baskı ve zulmün artırılmasını istiyor. "Anarşiye karşı devlet otoritesinin" güçlendirilmesini savunuyor. Aydınlık da bunun reklamını yapıyor.

Denizcier ve hempaları, işçi sıfatı kullanan bir yeni faşist partiyi kurma planları yapıyorlar. Böylelikle faşist ve reformist partilerin yüzünü görmüş olan işçi kitlelerinin mücadelesini boğmak, sözde işçi yanlısı olacak bu faşist partiye akıtmak istiyorlar: "Biz Tek Gıda-İş sendikası olarak Türk-İş'in ve ona bağlı işçi örgütlerinin öteden beri siyasal alanda güç ve ağırlığını duyurmasını önermişizdir. Bu yönde önerilerimiz vardır. Türk işçi hareketi kendi siyasal örgütünü kurmalı, tabana kadar yayılmalıdır." Aydınlık gazetesi, faşist sendika ağalarının işçi sınıfının devrim mücadelesine bu yeni planlı saldırısının reklamını yapıyor.

Aydınlık sınıf işbirliğinde öylesine ileri gidiyor ki faşist demagojiyi gerçek gibi sunuyor. Yazının başlığına bakarsan Denizcier'e göre "Amerika ve Rusya'ya karşı bağımsız ve nurlu dış politika" uygulamalıymış! Kırk yılın Amerikan beslemesi, AP-MHP yandaşı faşist sendika ağası. nasıl oluyor da Amerika'ya karşı onurlu politika istiyor? Aydınlık açıkçası faşisti yurtsever göstermek için demagojide ustalaşmış. Hani bir adım daha atsa "Kahrolsun komünizm, kapitalizm ve emperyalizm" diyen MHP'lileri has yurtsever ilan edecek. "İşçiler fabrikaya ortak" diye yazılar yazan kaşarlanmış faşistler sosyalist olup çıkıverecek. Ancak Denizcier'in demeci bütünüyle okununca, Aydınlık yazarlarının sınıf teslimiyetinde, çarpıtma ve yalanda ustalaştığı görülüyor. Başlık Denizcier'in şu sözlerinden alınmış: "Türk-Yunan ilişkileri, Kıbrıs sorunu, Amerika ve Rusya'ya karşı izlenecek politikada ülke çıkarlarını en olumlu biçimde koruyacak bağımsız, onurlu ve gerçeklere dayalı tavır alması gerekir." Burada, bütün faşistlerin kullandığı Yunan halkına düşmanlık, Kıbrıs halkına saldırı emelleri yatıyor. Yoksa iki süper devlete lafta dahi olsa tutarlı karşı çıkış değil!

Denizcier yeminli emperyalist uşağıdır. Bu nedenle, her türlü emperyalist sermaye ihracına alkış tutuyor. Halkımız üzerindeki emperyalist yağmanın artmasını olumlu buluyor: "Dünya Bankası, Alman hükümeti parasal yönde ve Türkiye'ye yatırımları konusunda olumlu adımlar atılmıştır." Bu faşist sendika ağası, hükümeti halkı kan ve zulümle bastırmadığı için eleştiriyor. Emperyalist sömürüye yolları açtığı için övüyor. IMF, Dünya Bankasından alınan kredileri "olumlu yardım" olarak değerlendiren Aydınlık revizyonistleri de onu bağrına basıyor.

Aydınlık bu faşist sendika ağasının reklamını niçin yapıyor? Çünkü bu revizyonizm, Sovyet sosyal-emperyalizmi karşısında işçi sınıfına güvenmemektedir. Amerikan emperyalizmi ve uşaklarına yaslanmaktadır. Revizyonist sendika ağaları karşısında sınıf sendikacılığına güvenmemektedir. AP'li MHP'li faşist sendika ağalarına yaslanmaktadır. Emekçi halkın gücüne güvenmeyenler, kaçınılmaz olarak bir emperyaliste karşı diğerine dayanıyorlar. Bir sendika ağası karşısında öbürüne kucak açıyorlar. Aydınlık revizyonistleri daha birkaç hafta önce toprak ağası Kamran İnan'ın Stalin'e küfreden sözleriyle koca sayfa doldurdular. Çünkü bu toprak ağası, Amerikan emperyalizminin, Avrupalı emperyalistlerin güvendiği adamdır. AP içinde Demirel'e muhaliflerin başını çekmektedir. Aydınlık revizyonizmi de, iyice yıpranmış Demirel değiştiği taktirde AP ile ittifakın zeminini hazırlamaktadır. Röportajdan birkaç gün sonra Kamran İnan "Türkiye'de aşırı demokrasi var" diye demeç verdi. Ancak Aydınlık revizyonistlerinin düştükleri çukurda toprak ağası da olsa, yeminli faşist de olsa güler yüzle karşılanıyor. Aydınlık revizyonistleri, Avrupa tekelci burjuvazisinin katıldığı, faşistlerin göklere çıkarılacağı Lizbon türünden bir yeni "Üç Dünya" toplantısını düzenlemenin zeminini hazırlıyorlar.

"Üç Dünya Teorisi" adı altında sınıf işbirliğini öğütleyen bu revizyonizm de sınıf sendikacılığı yolunda bir engeldir. Faşist sendika ağalarına karşı mücadele etmek için, onlarla kolkola giden bu revizyonizme karşı siyasi, ideolojik mücadele gereklidir. Sınıf sendikacılığı mücadelesi her türden oportünizme karşı mücadeleden ayrı tutulamaz.



Teknik - Çelik işçileri lokavta ve sendika ağalarına karşı direnişte

Patronun lokavt ilan ettiği, İstanbul-Kartal'daki TEKNİK ÇELİK işçileri bir aydır direnişteler. 120 kişilik işyerinde bir kısım işçinin ayrılmasından sonra 60 kadar işçi direnişi kararlılıkla sürdürüyor.

TEKNİK-ÇELİK'in işçileri uzun bir süreden beri Cevher-İş sendikasına kayıtlıydılar. Ancak Cevher-İş sarı, patron sendikası diyorlar, TEKNİK-ÇELİK işçileri sendikalarını değiştirmek için şimdiye kadar üç kez direnişte bulundular. 1972'de, 1975'te Maden-İş'i getirmeye çalıştılar. 1975'te topluca giderek Maden-İş'e üye oldular. Yetkiyi o zaman bu sendika aldı. Ancak işçiler Maden-İş ağalarının "işçileri 45.000 liraya sattığını" sonra da "Noterde bazı terslikler oldu" türünden sahte gerekçeler öne sürdüklerini söylüyorlar.

TEKNİK-ÇELİK'li arkadaşlar şimdi de Otomobil-İş'i getirmeye çalışıyorlar. Ama Otomobil-İş'in ağalarının gerçek yüzünü de gittikçe anlıyorlar. Direnişe çıkarken çadırı bile sendikadan zorla alabildiler. Otomobil-İş'in ağaları 27. gününe kadar direnişe bir gün bile uğramadılar. İşçilere bir kuruş bile yardım yapmadılar, "tüzüğümüzde yok" türünden sözde gerekçeler getiriyorlar. Üstelik Otomobil-İş'in ağaları da şöyle diyorlar: "Siz tazminatınızı, çıkışınızı alın, biz bu işi hallederiz." Aslında patronun da, istediği bu. "Fabrikayı açsam bile sizi çalıştırmayacağım" diyor işçilere.

TEKNİK-ÇELİK işçileri bizzat mücadele içindeki tecrübeleriyle meselenin sendika değiştirmek olmadığını, aksine sendikaların başındaki ağaları devirmek olduğunu gün geçtikçe daha iyi kavrıyorlar.

Direnişteki TEKNİK-ÇELİK işçileri "Türkiye'deki sendikaların yapısı, başlarındakilerin niteliği belli, biz uyanık olmadık mı, satarlar" diyorlar. "Otomobil-İş'in de farkı yok, bunlar da sendika ağası" diyorlar.

TEKNİK-ÇELİK'in direnişçileri "Patronla Kartal Emniyet amirinin konuştuğunu, önümüzdeki günlerde gelip direniş çadırını sökmeye çalışacaklarını" söylüyorlar, ve ekliyorlar "Buna karşı uyanık olacağız."

İmar ve İskan Bakanlığında işçi kıyımına son!

Atılan işçiler geri alınmalıdır

● İŞÇİLERİN SOKAĞA ATILMASI İÇİN AFETLER FONU'NU KURTARMAK BAHANESİ ÖNE SÜRÜLÜYOR. ANCAK VAN'DA, ÇALDIRAN'DA -30 DERECEDE AÇIKTA BIRAKILAN EMEKÇİLERİN, DİYADİN VE MURADİYE'DE ÖLÜME TERK EDİLENLERİN HESABI HENÜZ SORULMADI.

İşçi sınıfının kanı, canı pahasına kazandığı ekonomik, demokratik ve sendikal hakları bir çırpıda hakim sınıflar tarafından elinden alınmak istenmektedir. Bunun somut örneği, İmar ve İskan Bakanlığında, işçi ve memur ayrımı adı altında 1000'den fazla işçinin işten atılmasıdır.

İşçilerin sokağa atılması için Afetler Fonu'nu kurtarmak bahanesi öne sürülüyor. Ancak Van'da, Çaldıran'da -30 derecede açıkta bırakılan emekçilerin, Diyadin ve Muradiye'de ölüme terk edilenlerin hesabı henüz sorulmadı. Demir, çimento, kereste, hatta kefen bezlerine dahi müteahhitler el koymuştur. Deprem bölgelerinde geçici görev adı altında milyonlarca lira yüksek büroklatların cebine indirilmiştir. 1968 yılından bu yana Afet Fonu'nu müteahhitlerle paylaşan devlet yöneticileri şimdi hesaplarını Sayıştay'a bile veremez durumdadırlar. Şimdiki Afet İşleri Genel Müdürü İrfan Güngördü, MC hükümetleri döneminde Afet İşleri Genel Müdür Muaviniydi. Müteahhitlerin önerisiyle mevkii yükseltildi.

İşyerleri dağınık müdürlükler biçiminde olduğu için buralarda Tez Büro-İş, Ağaç-İş, YSE-İş ve Türk İmar-İş Sendikaları örgütlenmiştir. Büro kesimindeki işçiler Tez Büro-İş üyesidir. Bu sendika yöneticileri, reformist ve faşistlerden oluşmaktadır. Onlar, her türlü eylemi sözde savunmakta, ancak uygulamada bürokratlar ve Türk-İş yöneticileriyle görüşmektedirler. Bu tür görüşmeler işçileri yılgınlığa, dağınıklığa sürükledi. Ancak işçilerin zorlaması sonucunda, bakanlık önünde basın toplantısı yapıldı, Türk-İş binası 1 saat işgal edildi, Halil Tunç'un istifası istendi. Ancak bu olumlu eylemler devam ettirilemedi.

Tez Büro-İş'in sendika ağaları yanı sıra, DİSK yöneticileri de bu olayda suskun kaldı. İmar İskan Bakanlığı işçileri, gazetemize yolladıkları mektupta şunları belirtiyorlar:

"Bakanlık yöneticileri bizi bölmek, parçalamak istiyorlar. Memurlarla işçileri, şoförlerle diğer kesimlerdeki işçi ve memurları birbirine düşürmek istemektedirler. 'Sizler atılmayacaksınız, memur yapılmayacaksınız' yalanlarını boşa çıkaralım. İşten atılmalara karşı tek bir yumruk halinde mücadele edelim.

"İşten atılmalara karşı mücadelemizi, atılan arkadaşlar geri alınıncaya kadar sürdüreceğiz."

FABRİKADAN SENDİKADAN ATÖLYEDEN

İZMİR ALTIN YAĞ FABRİKASI'nda işçiler, şubat ayında patronun bütün baskılarına rağmen, işyeri sendika temsilcisini kendileri seçmişlerdi. Seçim öncesi sendika temsilciliği için yapılan mücadele patronları ve sendika ağalarını korkutmuştur.

Patronlar mücadeleyi geriletmek için devrimci işçi temsilcisini mayıs ayında işten attılar. Daha sonra ise fabrikada dağıtılan bir bildiriyi bahane eden patron, Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş'in sendika ağaları ile birlikte sendika işyeri temsilciliğini feshetti. Fabrikanın sezonluk olması nedeniyle kapanmasına birkaç gün kala işyeri temsilcisi, patronlar tarafından işten atıldı. Böylece patronlar, işçilerin mücadele olanaklarını da engellemiş oldular.

İşçiler olaydan sonra şunları söylediler: "İşçi sınıfının patronlara karşı mücadelede aşması gereken engellerden biri de sendika ağalarıdır. Nasıl ki, patronlar çıkarlarını zedeleyen her eylemi bastırmaya çalışıyorlarsa, sendika ağaları da saltanatlarına son verecek olan devrimci işçilerin sendika yönetimine gelmelerini engellemek için her türlü barikatları kuruyorlar."

ORENOS BİSİKLET FABRİKASI; İşyerinde yetkili sendika DİSK'e bağlı Maden-İş'tir. İşyerinde can güvenliği yoktur. Ücretler düşüktür. Her akşam kapı, patron tarafından tutulmakta ve işçilere zorla 3-4 saat mesai yaptırılmaktadır. Mesai yapmayanlar ise işten atılmaktadır. İşyerinin durumu böyleyken sendika, işçilerin hiç bir sorunu ile ilgilenmemektedir.

U.S.O. EKSOZ FABRİKASI işçileri daha önce Cevher-İş Sendikasına bağlıydı. Şimdi ise yetkili sendika Maden-İş'tir. Patron, işçilerin verilmiş haklarını gasbetmeye kalkınca işçiler direnmek istediler. Ama Maden-İş'in ağaları sürekli olarak direnişi engellemeye çalışmaktadır. İşçiler her gün hakarete uğramakta, tek tek işten atılmaktadırlar. Maden-İş'in bütün yaptığı ise işçileri yatıştırmak, onları mücadeleden engellemek olmaktadır.

DİVRİĞİ, KUTLUTAŞ işçilerinin direnişi başarıyla sona erdi. Kutlutaş işçileri 18 Mayıs günü: 1) Ücretlerin zamanında verilmesi, (Ücretler daha önce yaklaşık 1 ay gecikmeyle ödeniyordu) 2) 8 saatlik işgünün uygulanması, fazla çalışmanın mesaiden sayılması, 3) Çalışma şartlarının, yemek ve yatakhenelerin insan sağlığına uygun hale getirilmesi, 4) Hafta ve bayram tatillerinde zorunlu çalışmanın kaldırılması, talepleriyle direnişe geçmişlerdir.

Kutlutaş'ta yetkili sendika, MİSK'e bağlı Türk Yapı-İş'tir, ve 1980 yılına kadar yetkili sendika olduğunu iddia etmektedir. Sendika ağaları direniş sırasında mezhep kavgasını kızıştırarak işçileri bölmeye çalıştı. İşçilerin ayrı bölgelerden olmasından da yararlanmak istediler. Ancak faşist sendikanın bütün çabaları boşa çıktı.

Divriği halkı ve köylüleri, işçilerin direnişini canla başla desteklediler. Halk, işçilere yiyecek yardımı yaptı. Direniş işçilerin bütün isteklerinin kabulü ile sonuçlandı.

ANKARA TEKEL BİRA FABRİKASI'nda 2. MC'nin başlattığı faşist işgal halen sürmektedir. Reformist CHP hükümetinin kurulmasıyla, fabrikadaki faşist işgalde hiç bir önemli değişiklik olmamıştır. İlerici işçilere küfürler edilmekte, faşistlerin bildirilerini almak istemeyenler kurşunlanmaktadır. Bazı işçiler pusuya düşürülüp dövülmektedir. Bazı faşistlerin çalıştıkları yerler değişti diye İşletme Şefinin evine dinamit konmuş, Fabrika Müdürü tehdit edilmiştir.

Faşistlerin işe alınmasında bütün usulsüzlüklere göz yuman Sicil Amiri Osman Akdoğan, işçi alım sınavında Ülkü Ocaklılar şike imtihanlarla işe aldıran Tacettin Tümer, Edmur Korkmaz hâlâ görev başındadır.

İşçiler CHP Milletvekillerine başvurdukları halde işyerine hiç bir değişiklik olmamıştır. Müfettiş raporlarında işçi alımındaki usulsüzlükler açıkça ortaya çıkmasına rağmen bu konuda hiç bir girişimde bulunulmamaktadır.

Sendika yöneticileri de duruma sessiz kalmaktadır. İşyerinde sendikaca yürütülen hiç bir mücadele yoktur. İşçilerin başvurusuna rağmen eğitim çalışmaları yapılmamaktadır. İşçiler, "sendika hiç bir mücadele yürütmediğine göre bu sendikanın varlığına ne gerek var" demektedirler.

* KAYSERİ ÇİNKUR Fabrikasında toplusözleşme görüşmeleri başladı. İşçilerin hazırladığı taslakta birinci yıl 200, ikinci yıl yine 200 lira isteniyordu. Ancak sendika ağası sözleşme görüşmelerine başlar başlamaz 150-150 liraya düştü. Bunu da işçilerden gizledi.

Çinkur Fabrikası Kayseri'nin 22 km. dışında kurulmuştur. Çinko üretilen fabrikada 1200 emekçi çalışmaktadır. Bunların çoğunluğu çevrenin yoksul köylüleridir. Fabrikada işçilere zorla mesai yaptırılır, bordrolarda gösterilmez. İş güvenliği, emniyet tedbiri yok denecek kadar azdır. İşçiler her gün çinko, kurşun gibi madenleri zerre zerre yutmaktadır. Hele elektroliz ismi verilen bir bölüm vardır, asit kokusu insanın ta ciğerlerine işler. Yemekler yenmeyecek durumdadır.

Fabrikada mevcut sendika, Maden-İş'tir. 20. Bölge Temsilcisi sosyal-faşist Hasan Yalçın, patronun bütün baskı ve sömürüsüne göz yummaktadır. İşte bu sendika ağası, toplusözleşmeye ilk oturuşta 50 lira birden düştü.

Çinkur işçileri, patrona ve sendika ağalarına karşı mücadelenin gerekliliğini bu satılık sendika ağasının ihaneti karşısında, bir daha farketmektedirler.

DİSK Dergisi, Katanga jandarmalarını neden yurtsever olarak gösteriyor?

DİSK dergisinin Haziran ayı sayısında Zaire ile ilgili bir yazı yayınlandı. Bu yazı Fransız ve Belçikalı emperyalistlere çatarken Sovyet sosyal-emperyalizmini gözden gizliyor.

Yazıya göre, Zaire'nin Şaba eyaletine saldıranlar Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi imiş. Oysa Zaire'deki çatışma, iki süper devlet arasındaki rekabetin çerçevesindedir. Şaba eyaletine saldıran Katanga jandarmaları ise Sovyet sosyal-emperyalizminin emrindedir. Bu paralı askerler 1960'larda Belçikalı sömürgecilerin emrinde Kongo halkına saldırdılar. Daha sonra Angola'da, Portekiz sömürgecilerinin emrinde Angola halkının kurtuluş mücadelesine karşı savaştılar. Şimdi ise, bu sefer Brejnev'in emrinde Kongo halkına saldırıyorlar. Katanga jandarmaları her zaman, Kongo halkının karşı safında, sömürgeciler ve emperyalistlerin emrinde çarpıştılar.

DİSK dergisinde yer alan bu yazı, reformist sendika ağaları ile sosyal-faşist sendikacıların işbirliğinin sonucudur. Onlar, işçi sınıfına düşmanlıkta birleştikleri gibi, Zaire halkına düşmanlıkta da birleşiyorlar. Sosyal-faşistler, faşist sendika ağalarına karşı çıkarken işçi sınıfının çıkarlarını savunmuyorlar. Aynı biçimde Fransız-Belçika emperyalistlerinin saldırısına karşı çıkarken Zaire halkının çıkarlarını savunmuyorlar. Onlar, Sovyet sosyal-emperyalizminin en sadık uşaklarıdır. DİSK dergisi, Sovyet TASS ajansının bildirisini de koyarak NATO müdahalesini "kınarken" Katanga jandarmalarının Sovyet-Küba danışmanları tarafından eğitildiğini gizlemeye çalışıyor. Dergi, Brejnev revizyonistlerine uşaklıktan başka şey yapmayan Dünya Sendikalar Konfederasyonu'nu da kendine şahit gösteriyor.

İşçi sınıfı, Amerikan emperyalizmi karşısında Sovyet sosyal-emperyalizminin uşaklığını yapan sosyal-faşist sendika ağalarının bu yalanlarını boşa çıkaracaktır. Sözde İGD ile ilişkileri askıya alan DİSK yönetimi ise, işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelesi karşısında sosyal-faşistlerle birleştiğini bir daha göstermiştir. Reformist ve revizyonist sendika ağaları ortaklığı bu kez ezilen halkların mücadelesi karşısında yer almıştır.

Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa ülkelerinde kapitalizmin yeniden inşasının sonuçları: Fiyat artışları, enflasyon, işsizlik

Sovyetler Birliği'nde ve diğer revizyonist ülkelerde kapitalizmin aynası: işçi ücretleri ve işsizlik sorunu

Sosyalist Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'nın diğer sosyalist ülkelerinde işçi sınıfı proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürürken ve hakim sınıf olarak burjuvaziyi yok etmeye çalışırken, kapitalizmin yeniden inşası sonucunda revizyonist burjuvazi siyasi ve ekonomik iktidarı ele geçirmiş ve ücret köleliğini yeniden hakim hale getirmiştir.

Bugün Sovyetler Birliği'nde ve diğer revizyonist Doğu Avrupa ülkelerinde, revizyonist burjuvazi, ücret düşüklüğü vb. yollarla açlığa ve sefalete mahkum etmiş. Revizyonist burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırısı her geçen gün hızlanarak devam etmektedir. Burjuvazi ekonomik buhranın bütün sonuçlarını başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi sınıfların üzerine yıkarken, bir yandan da onların gelir düzeylerini ve satın alma güçlerini sürekli düşürmektedir.

SOVYETLER BİRLİĞİ:

Bugün Sovyetler Birliği'ndeki işletmelerden elde edilen kârlarla, Çarlık Rusya'sında ve öteki emperyalist ülkelerde elde edilen kârlar özünde aynıdır. Sovyet tekelci bürokrat-kapitalist sınıfı, Sovyet emekçi halkını, Çarlık Rusyasındaki kapitalistlerden çok daha amansız bir biçimde sömürmektedir. İstatistiklere göre, 1908'de Rusya sanayisindeki sömürü oranı % 100 iken, 1973 yılında aynı kesimdeki Sovyet sömürü oranı % 200'e yaklaşmaktadır.

Sovyet revizyonist-bürokrat burjuvazisi, emekçi halkın sırtından mümkün olduğu kadarfazla artı-değer elde etmek amacıyla emek yoğunluğunu sürekli olarak artırmaktadır. Son yıllarda Sovyet revizyonist burjuvazisi sanayide "emeğin bilimsel örgütlenmesi" için düzenlemelere giriştiler. Sözümona "Sçekino Deneyi"nin büyük gürültüsünü kopardılar, ve böylece işçilerin emek yoğunluğunu artırdılar.

"Emeğin bilimsel örgütlenmesi", "bilimin bütün kanunlarına tamamen uygun bir şekilde, çok az para karşılığı çok fazla çalışmak", "ücretli kölenin manevi ve maddi gücünün her bir damlasını üç misli daha hızlı emmek" (Lenin) demektir.

Sovyet "Sosyalist Emek" Dergisinin açıkladığına göre, 1966-1970 arasındaki dönemde sanayi alanında "emeğin bilimsel örgütlenmesi"ne ilişkir bir milyondan fazla tedbirin uygulanmaya konulmuş ve bunun sonunda Sovyet revizyonist yetkililerinin "Ücret fonları"nda büyük "tasarruflar" birikmiştir. İşçilerin emeğini daha fazla sömürmek için başvurulan bu "bilimsel" yöntemler yüzünden, birçok işçinin beden ve kafa sağlığı bozulmuş ve iş kazaları büyük ölçüde artmıştır.

"Sçekino Deneyi" ise Sçekino Kimya Kombinasında işçilerin bir kısmını işten çıkarıp, geri kalanların iş yoğunluğunu artırarak işçilerin sırtından daha fazla artı-değer elde edilmesinden ibarettir.

Gene Sovyet yayın organlarından "Trud"un yaptığı açıklamaya göre, sadece Rus Federatif Cumhuriyeti'ndeki "Sçekino Deneyi"ni izleyen 292 işletmede, 1 Temmuz 1973'e kadar 70.000 işçi işten çıkarılmıştır. İşten çıkarmaların çoğu, dolaylı ya da dolaysız olarak iş yoğunluğunun artırılmasına bağlıdır. Sovyet revizyonistleri, iş türlerini basitleştirip işin alanını genişleterek ve işçileri farklı türden işler yapmaya teşvik ederek, bir işçiden, asgari ücret karşılığında eskisine oranla birkaç kez daha fazla artı-değer elde edilebilmektedir. Sovyet gazetesi "Komünist", Aksaysk Plastik Fabrikasında üretimi artırmaları için işçilere prim olarak ödenen her rublenin, 16 ruble 60 kopeklik bir ek kar sağladığını açıklamaktadır.

Avrıca Sovyetler Birliği'nde çalışma normlarının aniden değiştirilmesi sonucunda ücret ve primlerde çok büyük düşmeler meydana gelmektedir. Örneğin, Şubat 1973'te Vitebsk şehrindeki en büyük bir fabrikasında çalışan işçiler için yeni çalışma normları getirilmiş ve bunun sonunda ücretler % 20 oranında düşürülmek istenmiştir. 1969'da da Sverdlovsk bölgesindeki bir kauçuk fabrikasında haftada beş gün çalışma sisteminin uygulanmasıyla birlikte işçi ücretleri % 25 oranında düşürülmüştür.

Bütün bunların da ötesinde, Sovyetlerdeki kapitalist ekonominin zorunlu bir sonucu olarak kafa emeği ile kol emeği arasındaki farklılık ve bunların gelirleri de sürekli ve yıldan yıla büyümektedir. Bugün bir Sovyet bürokratı ve teknokratı ile sıradan bir işçinin gelirleri arasındaki fark 1-20 1-40 ve daha fazladır. 1972 yılından önceki 4-5 yılda mühendis ve teknik personel işçilerden 12 kat daha fazla, bürokratlar ise 6 kat daha fazla prim almışlardır. Maddi teşvik fonlarının % 80-85'i yüksek kademeli idarecilerin cebine inmektedir.

Ayrıca, bütün bunlara ek olarak, milliyetlere göre de işçi ücretlerinde büyük bir farklılık görülmektedir. 1973'te Sovyetler Birliği ve Birlik Cumhuriyetleri adlı kitap Rus olmayan cumhuriyetlerin çoğundaki işçilerin ve memurların ortalama aylık ücretlerinin, Rus Federatif Cumhuriyeti'ndekilere oranla çok daha düşük olduğunu açıklamıştır. Örneğin, ortalama aylık ücret Beyaz Rusya'da % 16 Gürcistan'da % 20, ve Moldavya'da % 21 oranında daha düşüktür. Rus olmayan cumhuriyetlere karşı, tüketim maddeleri sağlanması, konut yapımı, kültür ve eğitim, tıp ve sağlık hizmetleri gibi alanlarda da ayırım güdülmektedir.

Revizyonist Doğu Avru-

Dev.Sa.7.Sü.7'de

Sovyetler Birliği'nde ve diğer revizyonist ülkelerde fiyat artışları ve enflasyon

Sosyalist Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'daki diğer sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonunun gerçekleşmesinden sonra, artık kapitalizm ekonomiden siyasete kadar bütün toplumsal mekanizmada hakim hale gelmiştir. Bunun sonucu olarak kapitalist ekonominin bütün yasaları etkisini her alanda göstermeye başlamıştır. Kapitalizmin yeniden inşasının zorunlu bir sonucu olarak, kapitalizmin bütün hastalıkları ve devrevi krizler ekonomiyi ve toplumsal yaşantıyı gittikçe kemirmektedir; kapitalizmin genel ekonomik ve siyasi bunalımı Sovyetler Birliği'nde, ve diğer revizyonist ülkelerde sürekli derinleşmektedir. Sovyetler Birliği'ndeki ve diğer revizyonist ülkelerdeki bürokrat burjuvazi de bu buhranın bütün yükünü işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıfların omuzlarına bindirmektedir. İşçi sınıfının ve diğer emekçi sınıfların yaşama düzeyi fiyat artışları ve enflasyon oranının artması sonucunda sürekli düşmektedir.

SOVYETLER BİRLİĞİ:

Sovyetler Birliği'nde kapitalist ekonominin yapısı ve krizleri sonucunda enflasyon oranı sürekli yükselmekte, fiyatlar yıldan yıla artmaktadır. Sovyetler Birliği'ndeki enflasyon oranı son yıllarda % 8-15 arasında seyretmektedir. 1976 yılında ve 1977 yılı başlarında açıkça ilan edilerek ve model ve etiket değiştirilerek üç defa fiyatlar artırılmıştır. Yalnızca 1975-1977 yılları arasında Sovyetler Birliği'nde et fiyatları % 30, sebze fiyatları % 23, sanayi ürünleri fiyatları ise % 25-30 arasında artmıştır. En son olarak da Şubat 1978 sonunda Sovyetler Birliği'nde birçok mala yeni zamlar yapıldı. Yeni Sovyet burjuvazisi benzine ve petrolden çıkan ürünlere % 100, kahveye ise % 400 oranında zam yaptı. Benzine yapılan bu zamla diğer bütün tüketim mallarının fiyatları daha da yükselmiş oldu.



Sovyetlerde kapitalizmin bir göstergesi: Kuyruklar!



Sovyetlerde zorunlu tüketim maddelerinin fiyatları günden güne artmaktadır.

Enflasyon ve fiyat artışları düşük gelirli emekçi halkı daha da güç durumda bırakmıştır. Sovyet dergisi "Komünist" bazı işletmelerin, "malların modellerinde ve biçimlerinde değişiklik yapıldığı" gerekçesiyle ve diğer bahanelerle malların fiyatlarını yükselttiklerini ve düşük gelirli işçilerin maddi yaşam düzeyini daha da kötü duruma soktuklarını kabul etmek zorunda kalmaktadır.

Bütün bunlara ek olarak serbest pazarda fiyatlar daha büyük bir hızla fırlamaktadır. Örneğin serbest pazardaki perakende gıda maddeleri fiyatları, devlet mağazalarına oranla 1960'da % 35 ve 1972'de % 63 daha yüksektir.

Ayrıca Sovyet bürokrat burjuvazisi işçi sınıfını ve emekçi halkını sadece fiyat artışları ve enflasyon oranındaki artışla değil, aynı zamanda vergiler yoluyla da açlığa ve sefalete mahkum etmektedir. Bunların başında da konut vergisi gelmektedir. Sovyet revizyonistlerinin kendi yayın organlarından edinilen bilgilere göre, Sovyetler Birliği'nde son on yıl içinde konut vergisi sürekli olarak artmıştır. 1960 yılında toplanan toplam vergi oranı 5 milyar 600 milyon rubyele varmaktaydı. 1974'te bu miktar 16 milyar 700 milyon rubleye yükseldi. Yani % 200'lük bir artış oldu. Sovyet Milli İktisadi İstatistikleri 1973 Yıllığı, 1973

Dev.Sa.7.Sü.7'de

İşçi sınıfının mücadelesi revizyonist burjuvaziyi tehdit ediyor..

Sovyetler Birliği'ndeki ve diğer revizyonist ülkelerde işçi sınıfı ve emekçi halk, revizyonist burjuvazinin sömürü ve talanına karşı, yoğunlaşan ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı mücadele etmekte; revizyonist burjuvazinin baskı ve terörüne boyun eğmemektedir.

Buhranın tüm yükü omuzlarına binen emekçi kitleler, bütün kapitalist ülkelerde olduğu gibi mücadeleye atılmaktadır.

Sovyetler Birliği'nde ve diğer revizyonist ülkelerde işçiler ve köylüler, tekelci bürokrat-kapitalist sınıfın sömürüsüne karşı çeşitli direniş biçimleri uygulamaktadırlar. İşçi sınıfı ve emekçi halk bu mücadele içinde örgütlenmekte ve yeni direniş merkezleri yaratmaktadırlar.

Sovyetler Birliği'ndeki ve diğer revizyonist ülkelerdeki sosyal-faşist diktatörlükler, işçilerin direnişlerine azgınca saldırmakta, yükselen muhalefeti kan ve ateşle bastırmaya çalışmaktadırlar. Ama işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesi hiç bir baskı ve tehdit karşısında durmamakta, tersine her geçen gün sömürü ve baskıya karşı mücadele gelişmekte, muhalefet yaygınlaşmaktadır.

Bunun en iyi örneğini Sovyetler Birliği'nden ve Polonya'dan gösterebiliriz.

SOVYETLER BİRLİĞİ

Bir devrim yapmış, dünyada ilk kez burjuvaziyi devirerek proletarya diktatörlüğünü kurmuş olan Sovyet işçi sınıfı, bugün yeni Sovyet burjuvazisine ve sosyal-faşist diktatörlüğe karşı mücadeleci geleneğini devam ettirmektedir.

Sovyet işçi sınıfı yaşama düzeyini yükseltmek, revizyonist burjuvazinin ekonomik saldırılarını püskürtmek için grev silahını kullanmaktadır.

Sovyetlerdeki grev hareketleri daha ziyade Moskova-Leningrad mihverinin uzağında kalan bölgelerde meydana gelmekte, ve bu grevler gitgide daha şiddetli bir hal almaktadır.

Sosyal-faşist diktatörlük bu grevleri engelleyememektedir.

1964'te Kiev'deki birçok fabrikada 1 Mayıs öncesinde grev çağrısında bulunan gizli bildiriler dağıtıldı. Bu bildirilerde, "Parti artık yozlaşmıştır", "İktidar Sovyet halkına" vb. gibi sloganlar yer alıyordu.

1969 sonları ve 1970 başları, grevlerin sayısında büyük bir artış meydana geldi. Bugün dışarıya sızan bilgilerin yetersizliğine rağmen, grevlerin ve grev hareketlerinin düzenli bir şekilde sürdüğü, daha çok işyerinde ve daha çok işçinin katıldığı grevlerin olduğu anlaşılmaktadır.



Revizyonist burjuvazinin hiç bir baskı ve terörü Polonya işçi sınıfının mücadelesini engelleyemiyor.

Bu dönemde en önemli grevler, Ukrayna'nın güneyindeki ağır sanayi bölgesinde yer alan Dniepropetrousk ve Dnieprodzerjisk şehirlerinde patlak vermiştir.

1972 Eylülünde, binlerce işçi ücret artışları ve yaşam koşullarında genel bir düzelme talep ederek greve gittiler. Bu grev birçok fabrikayı etkisi altına aldı ve ancak birçok işçinin öldürülmesi ve yaralanmasıyla bastırılabildi. Ama hemen bir ay sonra, aynı şekilde yeniden karışıklıklar patlak verdi. Yeniden mücadeleye atılan işçilerin talepleri şunlardı; Besin maddelerinin bollaştırılması, yaşam koşullarının düzeltilmesi vb.

Bunlar dışında 1969'dan bu yana ücret meselesi etrafında patlak verdiği bilinen grevler arasında şunları da sayabiliriz:

-Mayıs 1972'de, Kiev'deki bir makina fabrikasında meydana gelen grev.

-Şubat 1973'te, Vitebsk şehrinin en büyük fabrikasında meydana gelen grev. Bu grevden önce, uzman işçiler için yeni çalışma normlarının getirilmesi sonucu ücretler % 20 ora-

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Somut gerçekler A. Baştürk'ü yalanlıyor

Sosyal-emperyalistlerle "işbirliği" Türkiye işçi sınıfı için yeni kölelik zincirleri demektir

Türkiye ile sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği arasındaki kölelik ilişkilerinin geliştirildiği bu dönemde, Sovyetlerle "dostane ilişkilerin geliştirilmesinin yararları" üzerine demeç verenler arasına DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk de katıldı.

Başbakan Bülent Ecevit'in Rusya'ya yaptığı gezi öncesinde bir demeç veren DİSK Genel Başkanı Baştürk, "Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki işbirliğinin, Türkiye'nin, işsizlik sorununun çözümüne olumlu yönde katkısı olacağı"nı söylemiştir.

Baştürk'ün bu demeci Sovyet yeni çarlarının çok hoşuna gitmiş olacak ki, Ecevit'in gezisi öncesinde bir yorum-haber yayınlayan Sovyetler Birliği "Komünist" Partisi yayın organı Pravda gazetesi, "Türk işadamlarının" yanı sıra Baştürk'ü övmüş ve demecine de yer vermiştir.

Bir sendika ağası olarak DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'ün ve onun gibi daha birçok sendika ağasının Rusya ile imzalanan yeni bir kölelik anlaşmasından birçok yönden çıkarları olabilir. Ve bunun için de işçi sınıfının ve bütün Türkiye halkının çıkarlarına aykırı böyle bir anlaşmayı hararetle alkışlayabilir.

Biz bu mesele üzerine yeni bir şey söylemeyeceğiz.

Ama "Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki işbirliğinin Türkiye'nin işsizlik sorununun çözümüne olumlu yönde katkısı olacağı" konusundaki düşüncelere söyleyecek çok şeyimiz vardır.

Bunun için çok uzağa gitmeye gerek yoktur. Sovyetler Birliği'ne ve ona bağımlı Comecon ülkelerine dikkatli ve objektif bir gözle bakmak bu meselenin kavranması için yeterde artar bile. Bu "yakın komşularımız"a baktığımızda, sosyalist ülkelerde kapitalizme geriye dönüşü gerçekleştiren revizyonist burjuvazinin işsizlik sorununu nasıl "çözdüğünü" ve bu kapitalist ekonomi altında işçi sınıfının durumunun ne olduğunu açık-seçik görebiliriz.

Bunu da Sovyetler Birliği'nin bizzat kendisinin yayınladığı istatistikler ve somut dökümanlar ortaya koymaktadır.

Aşağıda, Sovyetler Birliği'nde ve diğer bir takım Doğu Avrupa ülkelerinde işçi sınıfının durumunu ele alan yazılar tamamen Sovyet kaynaklarına dayanılarak hazırlanmıştır.

Abdullah Baştürk'ü ve Sovyetler Birliği'ni hala sosyalist olarak nitelendirmekten geri durmayan birçok kimseyi, Sovyetler Birliği'nin revizyonist yöneticilerinin imzasını taşıyan kaynakların bizzat kendisi yalanlamaktadır.

Sosyalizmden kapitalizme geri dönüşün gerçekleştirildiği ülkelerde işçi sınıfının nasıl yeniden sömürü boyunduruğu altına alındığını görmek isteyenler dönüp Sovyetler Birliği'ne ve ona bağımlı Comecon ülkelerine dikkatlice bakmalıdırlar. Sovyetler Birliği'nde ve diğer revizyonist ülkelerde sosyalist bir düzen arayanlar, buralarda sosyalizmin kırıntısını dahi bulamayacaklardır. Sosyalizmin işçi sınıfına ve emekçi halka ne getirdiğini görmek isteyenler, başlarını kaldırıp sosyalist ülkelere bakmalıdırlar, bunlardan birisi olan Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne bakmalıdırlar.

Bugün Sovyetlerle "işbirliği"nin değil Türkiye'nin "işsizlik sorununun çözümüne olumlu yönde katkısı"nın olması; tam tersine Sovyetler Birliği ile imzalanan yeni kölelik anlaşması işçi sınıfının ve bütün emekçi halk kitlelerinin omuzlarına yeni yükler bindirecektir.

Kendi ülkesindeki işçi sınıfını kölelik zincirleriyle bağlamış revizyonist burjuvazinin Türkiye'deki işçi sınıfına refah ve mutluluk getireceği iddia edilebilir mi?

Fiyat artışlarının, enflasyonun ve işsizliğin olmadığı bir ülke: Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti



Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'daki diğer revizyonist ülkelerde kapitalizmin yeniden inşasının gerçekleşmesiyle ve burjuvazinin diktatörlüğünün yeniden kurulmasıyla, işçi sınıfı ve emekçi halk sömürü ve sefaletin pençesine itilmişken; bugün AEP'nin önderliğindeki Arnavutluk işçi sınıfı ve emekçi halkı sosyalizm yolunda hızla ilerlemekte ve sosyalist inşayı başarıyla sürdürmektedir.

Arnavutluk işçi sınıfı ve emekçi halkı ekonomik ve siyasi alanda başarıdan başarıya koşuyor. Kitlelerin yaşama düzeyi günden güne yükseliyor.

* Bütün kapitalist- emperyalist ülkeler, yarı-sömürgeler, sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği ve diğer revizyonist ülkeler buhran içinde yuvarlanırken ve bu ülkelerde fiyat artışları ve enflasyon oranı almış başını giderken, Sosyalist Arnavutluk ekonomisi bu buhrandan en küçük bir şekilde dahi etkilenmemektedir. Tersine fiyatlar sürekli olarak düşürülmektedir.
* Arnavutluk'ta halk iktidarının kurulmasından bu yana fiyatlar 14 kez indirilmiştir.
* Arnavutluk'ta şehir ile köy arasındaki fark giderek silinmektedir. Şehirde yaşayan halk ile köyde yaşayan halk arasında yaşama düzeyi bakımından hemen hemen hiç bir fark kalmamıştır. Bugün Arnavutluk'ta elektriği olmayan köy yoktur.
* Sosyalist Arnavutluk'ta devlet bütçesinin dörtte biri doğrudan doğruya halkın yararına olan harcamaları karşılamak üzere kullanılmaktadır. Tıbbi bakım ve okullar parasızdır. Halkın % 30'u okula devam etmektedir. Emekçi halkın, çocuklarını yuvaya veya anaokuluna gönderebilmeleri için fiyatlar son derece uygundur. Su, elektrik ve bunlar gibi diğer hizmetlerin karşılığı da çok düşüktür.
* Arnavutluk'ta ev kiraları son derece ucuzdur. Aile bireylerinin ev kiralarını ödeyebilmeleri için ayda 2 gün çalışmaları yeterlidir.
* Arnavutluk'ta işçi ücretleri yüksektir. Eşit işe eşit ücret verilmektedir. 1975 yılında 1970'e göre işçilerin ve tüm halkın gerçek geliri % 14.5 artmıştır.
* Sosyalist Arnavutluk'ta tek bir işsiz dahi yoktur.
* Arnavutluk'ta bütün vergiler ve damga resmi 1969'da tamamen kaldırılmıştır. Halk hiç bir vergi ödememektedir.

Enver Hoca yoldaşın Arnavutluk Kadınlar Birliği 8. Kongresine mesajından:

'Sosyalist devrimin en büyük zaferlerinden biri Arnavutluk kadınının kurtuluşudur'



"Bütün Arnavutluk,ülkenin hayatı için önemli bir olay olan Arnavutluk Kadınlar Birliği'nin 8.Kongresini büyük bir ilgi ve sevinçle izlemektedir. Zafer bayrakları ile geldiğiniz kongreniz, tüm Arnavutluk kadınının, kadının tam kurtuluşu ve sosyalist toplum için Partinin programını gerçekleştirmeye gösterdikleri çabanın ürünüdür.

(...)

"Parti, asırlar boyu süren baskı ve sömürüye karşı direnen halkımızın zaptedilemeyen ruhunu kadınlarda buldu. Yeni Arnavutluk'un inşasında anavatanın ihtiyacı olan gücü,Parti, kadınlarda buldu. Ülkemiz kadınları her zaman sayısız çalışmaları ile Partiye büyük sevgi ve sonsuz bağlılık gösterdiler, çünkü onlar büyük özlemlerini gerçekleştirecek gerçek önder olarak Partiyi gördüler. Bu nedenle Partinin çağrısıyla Arnavutluk kadını milli kurtuluş savaşına, eski iktidarı yıkmak, onun kanunlarını ve feodal baskısını parçalamak, sınıf mücadelesini geliştirmek, sosyalist toplumu inşa etmek ve proleter ahlaka uygun yeni ölçütleri ve gelenekleri doğrulamak için mücadeleye yiğitçe katıldı.

"Ulaşılan zaferlerden, Arnavutluk kadınının yürüdüğü şanlı yol, yani sosyalist devrim için mücadele yolu, açıkça görülmektedir. Sosyalist devrim olmadan toplumun gerçek kurtuluşu ve sonuç olarak ülkemizin kadınlarının kurtuluşu olmazdı.

"Sosyalist devrimin en büyük zaferlerinden ve Partimizin en önemli eserlerinden bir tanesi olan Arnavutluk kadınının kurtuluşu, kapitalist ve revizyonist dünyadaki kadının durumu görüldükçe, daha büyük bir güzelliğe bürünmektedir. Bu ülkelerde de kadının kurtuluşundan bahsedilmektedir. Fakat bunlar sadece bir propaganda sloganıdır, çünkü gerçekte o eşit ve insanca olmayan toplumda kadın herkesten daha çok, bir meta olarak kullanılmakta ve acımasız sömürü hedefi olmaktadır.

"Parti 7.Kongresi, her zaman olduğu gibi yine kendi gücüne dayanarak, ülkemizin sosyalist yolda her yönüyle gelişmesi için, büyük bir çalışma ve mücadele programı ortaya koymuştur. Bu program kadınların aktif katılımı ve onların devrimci mücadelesi olmadan başarıyla gerçekleştirilemez. Parti, kadınları çalışmaya çağırmaktadır, çünkü, o olmadan, üretim ileriye doğru gidemez. Parti, kadınları silahları iyi kavramaya çağırmaktadır, çünkü o olmadan anavatan korunamaz. Parti, kadınları Marksist-Leninist eğitim, kültür ve teknik seviyelerini yükseltmeye çağırmaktadır, çünkü bunlar olmadan kadının kişiliği yükseltilemez. Parti, kadınları ülkenin yönetilmesine çağırmaktadır, çünkü bu olmadan sosyalist demokrasi hiç bir şekilde gelişmez.

"Toplum ana olarak kadının göreviyle ve onun çocuklarını yetiştirmesi ve eğitmesinde oynadığı rolle de ilgilenmektedir. Ülkemizde Parti ve halka sadık olarak yetişen yeni bir kuşak vardır. Ülkemizin kadınları, gençlerin kalplerinde Parti ve sosyalist anayurt sevgisini pekiştirmişlerdir.

(...)

"Sosyalizmin inşası için mücadele eden ve çalışan yeni Arnavutluk'un kadını, proleter enternasyonalizmi ruhunu koruyacak ve geliştirecektir."

AEP/MK adına
ENVER HOCA

Gaziantep Kadın Haklarını Koruma ve Geliştirme Derneği'nin kongresi yapıldı

- **KONGREYE 500'E YAKIN KADIN KATILDI**
- **SEÇİMLERİ PROLETER DEVRİMCİ KADINLAR, EZİCİ ÇOĞUNLUKLA KAZANDI**

Gaziantep Kadın Haklarını Koruma ve Geliştirme Derneği'nin kongresi haziran ayı başında yapıldı. Kongre sonunda yapılan seçimlerde bütün revizyonist ve oportünistlerin gerici birliğine rağmen Halkın Birliği taraftarı kadınlarla ittifak yapan proleter devrimci kadınlar, ezici bir çoğunluğun desteği ile yönetime geldiler.

500'e yakın kadının katıldığı kongre, olgun bir havada geçti.

Proleter devrimci kadınlar adına konuşan bir arkadaş özetle şunları söylemiştir:

"Ülkemiz yarı- feodal, yarı-sömürge bir ülke olduğundan ülkemiz kadınları kapitalist ülke kadınlarından daha ağır şartlarda yaşamaktadırlar. Onların üzerinde çok yönlü bir baskı vardır. Özellikle feodal baskının yeri büyüktür. Kızların okula gönderilmemeleri, kadınların çalışmasının kötü karşılanması, dört duvar içine hapsedilmeleri, kız çocuklarını ve evli kadınları hor görme, dayak atma, evliliklerinde başlık parası, hep ortaçağ karanlığının kadınlar üzerindeki baskı unsurlarıdır.

"Ülkemizde kadınlar büyük ölçüde feodal-burjuva ideolojinin etkisi altındadır. Gerici propaganda nin, ortaçağ geleneklerinin ve kadınlar için boğucu aile yaşantısının etkisiyle, kadınlar arasında 'Ben kadınım aklım ermez', 'o erkektir; döver de, söver de", 'kadınların saçı uzun, aklı kısadır' anlayışı yaygındır.

"Öte yandan revizyonistler kadın hareketine el atmışlar ve onu kendi emellerine alet etmek istemektedirler. Bu amaçla İlerici Kadınlar Derneği gibi 'örgütler' kurmakta, emekçi kadınların taleplerine sahtekarca sahip çıkar görünmektedirler.

"Sosyal-faşistler Türkiye kadınlarının mücadelesini bir yandan kendi hain emellerinin peşine takmaya çalışırken, bir yandan da bu mücadeleyi düzenin sınırları içinde tutmaya azami gayret göstermektedirler.

"Reformistler ise her konuda olduğu gibi kadın meselesinde de sahte vaatlerle bizleri avutmaya çalışıyorlar. Seçimlerden önce 'Analar çocuklarınızı oylarınızla koruyun' diyen CHP, bugün iktidardayken çocuklarımızın katillerine, faşistlere ve sosyal-faşistlere dokunmamaya ama bunun yanında devrimci ve yurtseverlere saldırmaya, onların örgütlerini kapatmaya özel bir önem vermektedir.

(...)

"Kadının tam kurtuluşu davası, proletaryanın kurtuluşundan, sömürü ve baskının olmadığı yeni bir dünyanın yaratılması büyük davasından ayrılamaz.

"Bugün devrimci mücadele ve hayat; kadının ana ve kadın olarak mevcut düzenin kendisine ve çocuklarına hazırladığı kötü gelecekten, haksızlıktan, sömürü ve zulümden olağanüstü nefret ettiğini, yüksek bir devrimci ruha ve kararlılığa sahip olduğunu ve şartlar olumlu olduğunda hayatın her alanında büyük başarılar kazandığını her gün göstermeye devam ediyor."

KADIN HAKLARINI KORUMA ve GELİŞTİRME DERNEĞİ FAALİYET RAPORU'NDAN

«Kadın meselesi, özünde bir sınıf meselesidir»

Ülkemizde kadın meselesi devrimciler için "Kadınların kurtuluşu devrimle mümkündür" sözüyle sınırlı kalmış, bu formülasyonunun açılması emekçi kadınları örgütleyecek taleplerin ortaya çıkarılması, onların mücadeleye kazanılması için çaba harcanması ya hemen hemen hiç olmamış ya da temelden bir kavrayış olmadığından sonuçsuz kalmıştır.

Devrimciler, kadın meselesinde büyük ölçüde burjuva-feodal ideolojilerin etkisinde kalmışlardır. Devrimci hareketin kadın meselesindeki zaafları, geniş emekçi kadın kitlesini, burjuvazinin kollarına atmıştır. Durumlarından şikayetçi olan, ezilen cins olduklarının farkına varan emekçi kadınlar, karşılarında devrimci bir alternatif olmadığından revizyonist ve reformist akımların etkisi altında kalmışlardır.

DEVRİMCİLER KADIN MESELESİNE NASIL BAKMAKTADIR? KADIN MESELESİ ÖZÜNDE BİR SINIF MESELESİDİR.

Kadınların bir köle, ezilen ve horlanan bir cins durumuna gelmeleri, iş bölümünün ilerlemesi, toplumun sınıflara bölünmesi, özel mülkiyetin gelişmesi ve özel mülk sahiplerinin mülksüzleri baskı ve tahakküm altında tutma zorunluluğundan, sınıf çatışmalarını dizginleme ihtiyacından, devletin doğmasıyla aynı döneme rastlar. Kadınlar böylece henüz sınıfların olmadığı devredeki etkinliklerini yitirdiler ve köleler haline geldiler. O zamandan beri köleci-feodal dönemlerden günümüz kapitalist dünyasına kadar, kadın katmerli bir sömürü ve baskı altındadır. Toplumsal baskı ve aile baskısı.

Özel mülkiyet! İşte kadınların mülk haline gelmesinin, ezilip horlanmasının sebebi. Kadın meselesi özünde bir sınıf meselesidir. Kadın meselesinin çözümü ancak özel mülkiyete son verilmesiyle olacaktır. Özel mülkiyetin, sömürünün ortadan kaldırılmasıyla kadınların kurtuluşunun ilk adımı atılacak ve burjuvazinin hep vaat ettiği fakat gerçekleştiremediği kadın ve erkeğin kanun önünde eşitliği sağlanacaktır. Fakat sınıflar tümüyle ortadan kaldırılmadan, evdeki ve mutfaktaki iş sosyalleşmeden kadınların tüm kurtuluşu mümkün değildir. Kadının nihai olarak kurtuluşu ancak sınıfsız topluma kadar sürecek bir mücadeleyle, sınıfsız topluma ulaşılmasıyla gerçekleşecektir.

KADIN HAREKETİNİN ÖNÜNDEKİ ENGELLER

Ülkemiz yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olduğundan ülkemiz kadınları kapitalist ülke kadınlarından çok daha ağır şartlarda yaşamaktadırlar. Demokratik devrim yapılmadığından kadınlar üzerinde feodal baskı hâlâ mevcuttur.

Ülkemiz kadınları ezilen cins olduklarını, toplumda katmerli baskı altında olduklarının farkına varmakta, grevlerde, toprak işgallerinde, gösterilerde yerlerini almakta ve mücadele etmektedirler. Ama kendiliğinden hareketlerin tecrübesiyle ilerlemiş olan kadınlar, karşılarında, kendilerinin kurtuluşlarını gösterecek, kadın hareketinde onlara önderlik edecek güçlü bir devrimci alternatif olmadığından, modern revizyonizm, reformizm, devrimci hareketin bir parçası olan kadın hareketinin de önündeki en büyük engeller durumundadır. Emekçi kadınlar, izlenecek doğru bir siyasetle devrime kazanılmalı ve modern revizyonizmin, reformizmin, her türden gerici akımın etkisi kırılmalıdır.

Arnavutluk Kadınlar Birliği 8. Konresi yapıldı

Arnavutluk Kadınlar Birliği 8. Kongresi, Haziran ayı başında Durres şehrinde yapılmıştır. Kadınlar Birliği'nin 8. Kongresi her yaş ve meslekten 1400 delegenin katılımıyla gerçekleşmiştir. Arnavutluk Kadınlar Birliği 8. Kongresine başta Enver Hoca olmak üzere Mehmet Şehu ve Hüsnü Kapo yoldaşlar ve diğer Parti ve devlet önderleri de katılmışlardır.

Kongreden önce Durres şehrinde yapılan büyük bir mitingde Arnavut kadınlarının sosyalist mücadeledeki yeri ve dünya halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleriyle olan militan dayanışması vurgulanmıştır.

Arnavutluk Kadınlar Birliği 8. Kongresine dünyanın çeşitli bölgelerinden gelen heyetler de katılmıştır. İngiltere, Benin, Brezilya, Yunanistan, İtalya, Japonya, Kanada, Şili, Mali, Filistin, Portekiz, İspanya, Belçika, Zimbabwe, Almanya, Meksika ve Vietnam devrimci kadın birliklerinin heyetleri kongreye katılan yabancı misafirlerden bir kısmıdır.

Arnavutluk Kadınlar Birliği Kongresi, sosyalist anavatanın, Arnavut kadınlarının ve dünya devriminin sorunlarının tartışıldığı canlı bir alan olmuştur. Kongrede sosyalist inşada kadının rolü üzerinde durulmuş ve bu amaçla AEP 7. Kongre Raporu derinlikli bir biçimde incelenmiştir. AEP 7. Kongresinin direktifleri Arnavut kadınlarının mücadelesi ve faaliyetleriyle ilgili tartışmalara yol göstermiştir.

Kongrede Arnavutluk kadınının sosyal hayattaki yeri de tartışılmış ve bu konuda çeşitli örnekler verilmiştir. Arnavut kadınları kurtuluştan önce çalışma alanlarında, hatta Partinin içinde % 4 gibi küçük bir oranla temsil edilirlerken, bugün bu oran % 50'ye yaklaşmıştır.

Arnavutluk'ta yönetici ve teknik uzmanların % 43'ünü bugün kadınlar oluşturmaktadır.



Bugün sosyalist Arnavutluk'ta kadınlar bir mutfak kölesi olmaktan çıkmış, kadınlarla erkekler arasında tam bir eşitlik sağlanmıştır.

Arnavutluk Kadınlar Birliği 8. Kongresi uluslararası sorunların da yoğun bir biçimde tartışılmasına tanık olmuştur. Kongreye katılan delegeler, Arnavutluk kadınının emperyalizme, sosyal-emperyalizme, reformculuğa, oportünizme ve her türden gericiliğe karşı olan mücadele azmini dile getirmişlerdir.

Kongre; Avrupa komünizmini ve "Üç Dünyacı" yeni oportünizmi özel olarak lanetlemiş ve bu yeni teorileri, devrim alevlerini söndürmeye çalışan itfaiyecilere benzetmiştir.



KOCAELİ CEZAEVİ HÜKÜMLÜ ve TUTUKLULARI ADINA YILMAZ GÜNEY

"Ölüm cezaları kaldırılmalı, 1803 Sayılı Af Yasasındaki eşitsizlik kalkmalı, Yeni İnfaz Yasasındaki haksızlık giderilmeli,,

Kocaeli Cezaevinde bulunan Yılmaz Güney, Cezaevi mahkumları adına basına bir açıklamada bulunmuştur. 1974 yılında çıkarılan Af Yasasındaki eşitsizliği, ölüm cezasını, son infaz kanunundaki haksızlığı konu alan basın bildirisini özetleyerek yayınlıyoruz.

Kocaeli Cezaevi hükümlü ve tutukluları, 9 Haziran 1978'de başlamak üzere uyarı niteliğinde iki günlük bir açlık grevi yaparak, bir bildiriyle durumu kamuoyuna duyurup, ölüm cezasına ve yaşam boyu hapis cezasına hükümlü olanların 1803 Sayılı Af Yasası uygulamasında büyük bir haksızlığa uğradıklarını belirtmek suretiyle, TCK'nın 13 ve 647 Sayılı Kanunun 19. maddelerine ve Anayasa'nın eşitlik ilkesine aykırı olan bu haksızlığa son verilmesini ve idam cezasının kaldırılmasını istemişler; tüm hukukçuları, demokratik kuruluşları ve halkımızı bu yolda mücadeleye çağırmışlardır.

Ceza Hukukumuzun geçerli kurallarından biri "yaşam boyu hapis cezasına hükümlü olanlara uygulanacak infaz rejiminde, bunlara ait cezaların 36 yıl üzerinden hesaplanması" ilkesini benimsemiştir.

Diğer taraftan, 647 Sayılı İnfaz Kanununun 19/1. maddesi; "geçici özgürlüğü bağlayıcı cezalarla hükümlülük süresinin 2/3'ünü ve yaşam boyu hapiste 24 yılını çekmiş olup da, tüzüğe göre iyi halli hükümlü niteliğinde bulunanlar talepleri olmasa dahi, şartla salıverilir" demek suretiyle ömür boyu hapis cezalarının 36 yıl üzerinden hesaplanacağı biçimindeki Ceza Yasası hükmünü getirmiştir.

Oysa, 1803 Sayılı Af Yasası bu genel ilkeden ayrılmış "ölüm cezası 30 yıla, yaşam boyu hapis cezası 24 yıla çevrilenlerin şartlı salıverilmelerinde, dışarıda geçirecekleri 1/3 süre, çevrilen bu cezaları üzerinden hesaplanır" hükmünü getirmiştir.

Böylece, 36 yıl üzerinden yapılacak bir hesaba göre, ömür boyu hapse hükümlü olanlar aleyhine 4 yıllık bir fark doğmuştur.

Mahkumun çilesi bitmiyor. Çeşitli sorunlarının çözümlenmesini ister ve beklerken, bu sorunlarından biri sonuçlanıyor, fakat hemen arkasından yeni bir sorun ortaya çıkıyor. Son İnfaz Yasası, bunun tipik örneklerinden biridir.

Bu nedenle, yeni İnfaz Yasası da dahil olmak üzere, güncel olan sorunlarımızı kamuoyuna ve ilgililere bir kere daha duyurmakta yarar ve zorunluluk görmekteyiz.

YENİ İNFAZ YASASI

Yasanın öngördüğü, cezalardan her ay için altı günlük indirimin esasları Adalet Bakanlığınca Savcılara gönderilen bir genelge ile açıklanmıştır. Buna göre, yasa uyarınca yapılacak indirim, cezanın tamamı üzerinden değil, şartlı salıverilmeden yararlanılacak 1/3 süre çıkarıldıktan sonra geriye kalan ceza üzerinden hesaplanacaktır. Ve bu yönü ile tüm mahkumları etkilemektedir. Diğer taraftan, hesaplamada cezaevinde geçirilecek süre esas alındığı cihetle, aftan yararlanmış hükümlüler için ayrıca 12 yıllık af süresi de hesap dışı bırakılmakta ve böylece bunlar aleyhine bir fark doğmaktadır.

a) Ayda 6 günlük indirimin hükmedilen ceza üzerinden hesaplanmayıp, şartlı salıverilmeden yararlanılacak 1/3 süre çıkarıldıktan sonra geriye kalan ceza üzerinden hesaplanması, hükümlüler arasında tedirginlik ve hayak kırıklığı yaratmıştır. Çünkü bu uygulama gerek Adalet Bakanının, gerek sair bakanlık ilgililerinin daha evvel vaki beyanlarına uymamaktadır. Ayda 6 gün indirim konusu ilk atıldığı günden itibaren cezaevlerindeki tüm hükümlüler, yeni İnfaz Yasasından ne kadar yararı olacağını hesaplamaya girişmişlerdir. Örneğin, 36 yıla hükümlü olan, yeni yasa ile hükümlülük süresi üzerinden toplam 7 yıl 2 ay 12 gün indirim yapılacağını zannediyorlardı.

Oysa, Bakanlığın uygulaması ile 36 yıla hükümlüler 4 yıl 9 ay 18 gün indirimden yararlandırılmışlardır. Böylece, aleyhlerine 2 yıl, 4 ay 12 gün fark doğmuştur.

Bu nedenle yeni yasa ve anlatılan şekilde uygulanması, cezaevlerindeki tüm tutuklu ve hükümlülerin haklı tepkilerine yol açmıştır.

b) Bakanlık, cezaevinde geçirilen süreyi esas aldığından, 1803 Sayılı Af Yasasından yararlanmış olup halen cezaevlerinde bulunan hükümlüler üzerinde, yasanın ikinci bir olumsuz etkisi daha olmuştur. Zira, 12 yıllık af süresi de hesap harici tutulmuş ve böylece, aynı cezaya uğramış, biri aftan yararlanan diğeri yararlanmayan iki hükümlünün cezaevinde geçirecekleri süreler arasında bulunması gerekli olan 12 yıllık fark, aftan yararlananlar aleyhine azalmaktadır.

ÖLÜM CEZASININ KALDIRILMASI

Çap çap küçük, özce anıtsal bir yapıt olan "suçlar ve cezalar" eserinin yazarı ünlü BECCARIA, bundan ikiyüzondört yıl evvel ölüm cezasına karşı çıkıyor ve insanları, insanlığı daha iyi duruma götürmemiş olan ölüm cezası konusunda "acaba insanlara hemcinslerini boğazlamak hakkı nereden gelebiliyor?" diye soruyordu. BECCARIA ölüm cezasının gereksizliğine inanmakta ve böylece çağdaş bilimin ulaştığı sonuçları derin bir sezgiyle görmüş bulunmaktadır.

Nitekim, günümüzde uygar ülkelerin çok büyük bir çoğunluğunda artık ölüm cezasına yer verilmemektedir. Kaldırılan birçok ülkelerde vaktiyle ölüm cezasının tehdit ettiği suçların azaldığı yolundaki bilimsel verinin yanı sıra bu cezanın, cezalarda bulunması gereken kişileştirilebilir, bölünebilir, adli yanılgıları onarılabilir ve insancıl olmaklık niteliklerini taşımadığı bir gerçektir. Gündemdeki soru şudur: Adalet ve insan hayatı, bu birbirinden kutsal iki değerden birini öbürüne kurban etmek doğru olur mu?

Halen Millet Meclisinde infazla ilgili bir diğer tasarı vardır. Ayrıca ceza yasasıyla ceza yargılama usulü yasasında geniş değişiklikler yapılacağı ve bu konudaki yasa tasarılarının Bakanlar Kurulundan geçerek Millet Meclisi'ne sevk edildiği son olarak Adalet Bakanı tarafından açıklanmıştır. Ancak, sayılan değişiklikler ve getirilmesi düşünülen yenilikler arasında ölüm cezasının kaldırılmasından bahis yoktur. Oysa infaz ceza ve ceza usul yasalarının insancıl yönden değiştirilmesi yoluna gidilirken ölüm cezasına ilişkin maddelerin ele alınmaması olanaksızdır. Yasa tasarılarını parlamentoya sunan hükümet CHP tarafından kurulmuştur. Şunu da hatırlatalım ki; CHP'nin 27-30 Kasım 1976 tarihli 23. Kurultayında kabul edilen programında şöyle denmektedir; "can kutsallığı uyarınca ölüm cezası kaldırılacaktır. " Programın düzenlendiği gündeki koşullarla bugün arasında ölüm cezasının kaldırılması görüşünün bırakılmasını veya ertelenmesini gerektiren hiç bir değişiklik yoktur. CHP grubu halk oyunun onayına sunulan programıyla bağlıdır. Bu nedenle de infaz, ceza ve ceza usul yasalarının değişikliğine gidildiği şu sıralarda, programında yer alan ilkeyi gerçekleştirme çabasını göstermelidir.

CEZALARI AF YASASIYLA ÖLÜMDÜN OTUZ YILA ÇEVRİLENLERİN DURUMU

9 Haziran tarihli uyarı niteliğindeki açlık grevi münasebetiyle yaptığımız açıklamada, ölüm cezasına ve yaşam boyu hapis cezasına hükümlü olanların 1803 sayılı Af Yasası uygulamasında uğradıkları büyük haksızlığın giderilmesi üzerinde de durulmuştur.

Müebbet hükümlüler için haksızlığın kısmen giderilmesi yoluna gidildi, fakat cezaları ölümden 30 yıl hapse çevrilenler için şimdiye kadar hiç bir şey yapılmadı.

Biz, Kocaeli Cezaevindeki tüm tutuklu ve hükümlüler, netice olarak; yoğun yasa değişiklikleri ve yenilikler getirme faaliyetine girişildiği şu sırada vakit geçirmeksizin:

1- Ölüm cezasının kaldırılmasını,

2- Af yasasıyla cezaları ölümden 30 yıla ve yaşam boyu hapisten 24 yıla çevrilen hükümlülerin uğradıkları haksızlıkların giderilmesini, Anayasanın eşitlik ilkesine, ceza, ceza usulü ve infaz yasalarına açıkça aykırı olan haksız ve eşitsiz uygulamalara son verilmesi için Adalet Bakanlığının C.Savcılıklarına yol göstermesini,

3- Yeni İnfaz Yasasıyla öngörülen ayda 6 günlük indirimin; dışarıda geçirilecek 1/3 süre çıkarıldıktan sonra kalan ceza miktarı üzerinden hesaplanması biçimindeki uygulamadan vazgeçilmesini ve infaz kanununun 19. maddesindeki ilkeye uygun olarak, hükümlülük süresi üzerinden hesaplanmasını ve böylece mevcut çelişki, haksızlık ve eşitsizliklerin kalkmasına olanak sağlanmasını istiyoruz. Haksızlığa karşı olan tüm hukukçuları, demokratik kuruluşları ve halkımızı bu yolda mücadeleye ve seslerini duyurmaya çağırıyoruz.

Adana Cezaevi Mahkumları: "ZİNDANLAR BOŞALSIN,,

Adana cezaevinden gazetemize mektup yazan tutuklu ve mahkumlar derhal bir genel affın çıkarılmasını talep etmektedirler.

383 mahkum ve tutuklunun imzaladığı mektup şöyledir:

"Bizler aşağıda imzaları bulunan yurtseverler, demokratlar ve devrimciler olarak 12 Mart'ın eli kanlı katillerinin cezalandırılması, başta 12 Mart'ın siyasi hükümlüleri olmak üzere bütün hükümlü ve tutukluların derhal serbest bırakılmasını istemekteyiz."

ZİNDANLAR BOŞALSIN- GENEL AF

383 İmza

İşçi sınıfının

Baş.ta.sa.2'de

nında düşürülmüştür. Grev iki gün sürdükten sonra, Sovyet burjuvazisi,ücretleri eski düzeyine çıkarmak zorunda kaldı.

-1971'de Kopeiske'de, Çelyabinsk'in Kirov fabrikasında meydana gelen grev. Grevi örgütleyen işçiler KGB tarafından tutuklandı.

-1969'da, Sverdlovsk bölgesindeki büyük bir kauçuk fabrikasında, haftada beş gün çalışma sisteminin getirilmesiyle birlikte ücretlerin % 25 oranında düşürülmesi sonucu meydana gelen grev.

Konut sorunundan kaynaklanan bir grevin en iyi bilinen örneği ise, Kiev'deki termik santralinin işçi lojmanlarında meydana gelmiştir.Semtteki lojmanlarda yaşayan herkesi birleştiren bu grev, aynı zamanda, iyi bir örgütlenme düzeyinin olduğunun da bir kanıtıydı.

1973 kışında ise, Moskova ve Leningrad'taki inşaat şantiyelerinde çok sayıda tutuklama olayı meydana gelmiştir.

Son yıllarda ise işçilerin işi yavaşlatmaları veya işe gelmemeleri gibi eylemler ülkenin her tarafına yayılmaktadır.Sovyetler Birliği'nin çeşitli yörelerinde sürekli kitle eylemleri ve gösterilerin yapıldığı bildirilmektedir.

Gene özellikle son yıllarda Sovyetler Birliği'nde polis izlemesi, fişleme, devrimcileri ve emekçileri akıl hastanelerine kapatma olayları çoğalmaktadır.

İçinde bulunduğumuz yılın başlarında Stalin'in doğum yeri olan Gürcistan'da Brejnev revizyonistlerinin baskıları karşısında halk kitleleri ile faşist güçler arasında büyük çatışmalar olduğu bütün dünya kamuoyunun bilgisi dahilindedir.

Sovyet revizyonist burjuvazisi kitlelerin kabaran ve yer yer eyleme dönüşen hoşnutsuzluğunu bastırabilmek için, diğer bütün şeylerin yanı sıra KGB'de oluşan muazzam baskı cihazını son zamanlarda büyük ölçüde kuvvetlendirme yoluna gitmektedir.

Bugün Sovyet işçi sınıfının mücadelesi sönmek şöyle dursun, halen durmaksızın gelişmektedir ve daha da gelişecektir.

POLONYA:

Polonya, revizyonist ülkeler arasında işçi sınıfının kitlevi mücadelesinin en yoğun ve örgütlü olduğu bir yerdir. 1970 ve 1976 yıllarında meydana gelen grev ve çatışmalar, dünya işçi sınıfı tarihine kazınamayacak şekilde bugünden yazılmıştır.

Polonya işçi sınıfı önderliğinde Polonya halkı, yakın geçmişte birçok kereler revizyonist diktatörlüğe ve onun uygulamalarına karşı yaygın eylemlere girişmiş ve devrimci mücadelenin grevlerden devrimci teröre kadar uzanan bütün biçimlerine başvurmuştur.

Yakın geçmişte Aralık 1970 hareketleri, işçi sınıfının mücadelesinin şanlı bir sayfasıdır."Kızıl Aralık" hareketleri sırasında, o zamanki revizyonist Gomulka yönetiminin kararlarına karşı, Polonya'nın bütün şehirlerinde ayaklanmalar başladı. 14 Aralık 1970'de tersane işçileri greve başladılar. Üniversite öğrencilerini de yanlarına alarak gösteriler düzenlediler. Revizyonist Gomulka yönetimi de burjuvazinin bütün baskı ve terör araçlarına başvurdu. Her yerde işçilerin üzerine polis ve ordu birlikleri sevketti.Açılan ateşlerle onlarca işçi öldürüldü. Göstericilerin yüzlercesi yaralandı. İşçiler o zaman da hainlerin yuvalandığı Birleşik İşçi Partisi'nin binalarını tahrip ettiler, siyasi polis merkezlerini bastılar. Polonya'daki Sovyet ordusu alarma geçirildi. Direniş hareketinin bütün ülkeye yayılması sonucunda revizyonistler göstermelik bir yönetim değişikliğine gittiler. Gomulka'nın yerine yeni bir revizyonist, Gierek getirildi. Gierek yönetimi işçi hareketini kanla bastırdı. İşçi önderleri birbiri ardına KGB ve Polonya Gizli Servisi ajanları tarafından öldürüldüler.

Sonunda bastırılmasına rağmen Kızıl Aralık olayları revizyonist yönetimi geriletti. Halkın kararlı mücadelesi karşısında revizyonistler uzun bir süre hiç değilse fiyatlarla oynayamadılar.

1976 Haziran ayı sonlarında ise Polonya, işçi sınıfının ve geniş halk kitlelerinin revizyonist burjuva Gierek iktidarına ve onun patronu Sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı yoğun mücadelelerine sahne oldu.

Halkın en temel gıda maddelerinin fiyatlarının aşırı derecede yükseltilmesini protesto etmek ve önlemek üzere işçiler 25 Haziran'da başkent Varşova'da grevlere giriştiler. Grevler ve protesto hareketleri diğer şehirlere ve geniş halk kitlelerine hızla yayıldı. Grevler ve işi yavaşlatma eylemlerinin yanında birçok yerde işçiler devrimci şiddete de başvurdular.Bugün bir burjuva partisi olarak yozlaşmış olan, iktidardaki Polonya Birleşik İşçi Partisi'nin binalarını tahrip ettiler.

Geniş işçi kitleleri, "Bütün İktidar İşçi Sınıfına", "Sınıf Sömürüsüne Karşıyız" vb. siyasi sloganlar kullandılar ve mücadelelerini doğrudan doğruya revizyonist Gierek iktidarına ve onun patronu Sovyet sosyal-emperyalistlerine yönelttiler.

Gierek iktidarı, bu olaylarda burjuva yüzünü açıkça ortaya koydu. Varşova ve diğer şehirlerdeki grevci işçilerin üzerine binlerce polis ve asker yolladı. Askeri araçlar yolları ve meydanları kuşattılar. Grevci işçilerin ve göstericilerin üzerine açılan ateşler sonucunda onlarca işçi öldü, birçoğu yaralandı.

Durumu düzeltmek için sözde tedbirler alınacağını vaat ederek demagojiler yapan yöneticiler, 17 Temmuz'da tutukladıkları grevci işçilerin mahkemelerini başlattılar. Hareketlere önderlik eden işçilere onlarca yıllık cezalar verdirdiler. Onlar, böylece devrimci işçi hareketine karşı burjuva diktatörlüğünün her türlü baskı aracına başvurabileceklerini gösterdiler.

İşçilerin ve emekçi halkın kararlı mücadeleleri karşısında Gierek iktidarı gerilemek zorunda kaldı. 24 saat içinde,temel gıda maddelerinin fiyatlarının yükseltilmesi için alınan kararın iptalini ilan etmek zorunda kaldı.

Halen Polonya'daki durum hiç de sakin değildir. Çelişmeler hâlâ çözülmemiş ve işçi sınıfının mücadelesi durmamıştır.İşçilerin bu defaki eylemlerinde direk müdahale yolunu seçmemiş olan Sovyet sosyal-emperyalistleri,Doğu Avrupa'daki sömürgeci hakimiyetlerini sağlamlaştırmak ve Batı Avrupa yolunu açık tutmak üzere, Polonya işçi sınıfının mücadelesini boğmak için fırsat kollamaktadırlar.

Revizyonist burjuva Gierek yönetimi yükselen işçi hareketini bastırmak ve revizyonist hakimiyetini sağlamlaştırmak için her türlü yola başvurmaktadır. 25 Haziran olaylarından sonra, revizyonist burjuvazinin baskı ve terörü her yerde kol gezmektedir.

Polonya işçi sınıfının ve emekçi halkının sosyal-faşist diktatörlüğe karşı mücadelesine Polonya Komünist Partisi(PKP) önderlik etmektedir.

Sovyetler Birliği'nde ve diğer revizyonist ülkelerde işçi sınıfı ve emekçi halk, kapitalizmi yıkarak sosyalizmi yeni baştan kuracaktır. Ne Brejnev revizyonistleri, ne de diğer revizyonist elebaşılar, sosyalizmin kızıl bayrağının bu ülkelerde yeniden dalgalanmasını engelleyemeyeceklerdir.

Lenin ve Stalin'in Sovyetleri er geç yeniden kızıl olacaktır.

İşçi sınıfının yükselen mücadelesi bunun göstergesidir.

Güney Yemen'de

Baş.ta.sa.1'de

zellikle faşist subaylar arasında birçoğu Sovyetler Birliği hesabına satın alınmaktadır. Güney Yemen'de de olan budur.Aynı senaryo iki hafta önce Afganistan'da oynanmıştır.

Sovyet sosyal-emperyalizmi, diğer süper devletle rekabeti çerçevesinde ekonomik, siyasi sızmadan açık askeri müdahaleye kadar bütün yollara başvuruyor. Afganistan ve Güney Yemen'deki darbeler, Sovyet sosyal-emperyalizminin Amerikan emperyalizmi kadar tehlikeli ve saldırgan bir süper devlet, dünya halklarının iki baş düşmanından biri olduğunu vurgulamıştır. Uluslararası proletarya ve ezilen halklar, Moskova çarlarının emperyalist saldırganlığı karşısında uyanıklığı artırmaktadır.

Demokratik hak ve özgürlüklere

Baş.ta.sa.1'de

gövde gösterileri birbirini izliyor.

Son olarak geçtiğimiz günlerde Anayasa Mahkemesine, Adalet Partisi genel merkezine ardı ardına bomba atıldı.Bunlar buram buram provokasyon kokuyor.

Gerici basının tamamında "bölücülük", "Doğu'da ayaklanma hazırlıkları yaygaraları bütün hızıyla sürüyor. Karanlık kuruluşların borazanı olan gazeteler, birbiri ardına "gizli örgütler" keşfediyor, bunların uluslararası "mihraklarla" olan ilişkilerini bildiriyor. "Türkiye'nin birliğine ve bütünlüğüne yönelen tehdit ve saldırılar" edebiyatı azgınlaşıyor.

Geçtiğimiz hafta bütün bunların bir anlamda düğümlendiği bir hafta oldu. Esas görevi, halk muhalefetinin bastırılması ve halka karşı genel saldırı için stratejiler çizmek olan Milli Güvenlik Kurulu, geçtiğimiz hafta bütün bunlardan sonra toplandı.

Reformcu köşe yazarlarının işi geçiştirmeye çalışmasına ve "CHP hükümeti, istihbarat raporlarının kimler tarafından düzenlendiğini iyi bilmelidir, onların oyununa gelmemelidir" türünden sözlerle işi saptırmaya çalışmalarına rağmen mesele ortadaydı. Faşist basın bu toplantıyı "Tarihi bir toplantı" olarak niteledi.

Gerçekten de toplantının esasını "Ecevit'in dış gezileri ile ilgili bilgi vermesi" değil; "anarşi ve bölücülüğe karşı tedbirler" adı altında demokratik hak ve özgürlüklere yöneltilecek yeni saldırılar, yeni "tedbirler" oluşturmaktadır.

Toplantı öncesi çeşitli demeçlerle istek ve niyetlerinin esas doğrultusunu ortaya koyan "etkin çevreler"; toplantıda bunları dikte ettirmekte, bu dönemde varlık sebebi faşist diktatörlüğün işini kolaylaştırmak olan CHP hükümetine de bunları uygulamaya koymak kalmaktadır.

Toplantıda konuşulan tedbirler nelerdir?

"Bölücü faaliyette bulunan bütün derneklerin idari ve hukuki mevzuattan faydalanılarak kapatılması" İşte size valiler toplantılarının, afiş asan demokratik derneklerden ellibinlere varan para cezalarının kesilmesi uygulamalarının vb. geldiği yer. İşte "Bir gecede bütün dernekleri basalım" diyen CHP parlamenterlerinin tam da kafasına uygun bir uygulama.

"Bölücü yayın organlarının susturulması", İşte size CHP'nin İçişleri Bakanının devrimci gazetelere yönelik "illegal örgüt" saldırısının sonuçları.

"Bölücü örgütlerin eğitim kurumlarında etkisiz hale getirilmesi". İşte size CHP'nin faşistlere karşı önlem' alıyorum adı altında üniversiteleri, ortaöğrenim kurumlarını polis, jandarma komandosu yığınağı haline getirmesinin geldiği yer.

"Bölücü faaliyetlere katılanların eğitim ve iş güvenliği açısından bu faaliyetlerden uzaklaşmalarını sağlayacak önlemlerin alınması." Türkçesi, fişlemeler, dosya tutmalar vb.

Ve diğerleri:

"Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesinde sürekli ve planlı bir eğitim seferberliğinin başlatılması "Yani ulusal asimilasyon, yatılı bölge okulları, dahası Kürt ulusu üzerinde zor yöntemleri.

"Doğu'da güvenlik çemberinin etkili olmasının sağlanması". Türkçesi,komando tatbikatları vb.

CHP bugün faşist diktatörlüğün koltuk değneğidir. Birkaç sivil faşistin yakalanması, mahkeme edilmesi, MHP'ye karşı verilen demeçler,bütün bunlar esasta hiç bir anlam ifade etmemektedir. Milli Güvenlik Kurulunun sıkıyönetim teklif etmesine ne gerek var? CHP hükümeti hemen hemen hemen "anarşiye" karşı önlemler adı altında her isteneni uygulamaya koymaktadır zaten. Üstelik bütün bunlar gözboyama altında olmaktadır. Örneğin MC döneminde "okulları işgal eden" polis, şimdi okullara "can güvenliğini sağlamak, öğrencileri korumak için" yerleşmiştir.

Toplantısının arkasından ilk uygulamalar hemen görüldü. Öğrencilerin İTÜ deki direnişi jandarma ve polis birliklerinin "operasyonu " ile bastırıldı. Yetkililer; "Bundan sonra polis, jandarma hatta ordu birliklerinin katılacağı bu tür operasyonların sık sık tekrarlanacağını" bildirdiler. 272 öğrenci gözaltına alınırken, İstanbul Valisi, Milli Güvenlik Kurulu kararları paralelinde açıklamalar yapıyordu.

Toplantının ertesi gününde gazetelerin manşetlerinde bir "operasyon " daha vardı: Jandarma Komando birliklerinin helikopter ve zırhlı araçlarla Siirt'teki "operasyonu."

Bundan sonrasını ise önümüzde yaşayacağımız günlerde hep beraber göreceğiz.

Gelişmeler, önümüzdeki dönemde faşist diktatörlüğün siyasi plandaki saldırılarının daha da hızlanacağını ve var olan demokratik hak ve özgürlüklere karşı saldırıların yoğunlaşacağını göstermektedir.

Demokratik hak ve özgürlüklere her yönelişe, faşizmin her yeni adımına, cesaret ve kararlılıkla karşı konulmalıdır. Faşist diktatörlük,bugün, yükselen halk hareketini durdurmaya muktedir değildir. Saldırılara karşı mücadelede, kuvvetli bir silahımız, halk güçlerinin birliğinin sağlanması olacaktır.

Bugünkü şartlarda, CHP reformizminin ve bugünkü tarihi işlevinin teşhiri son derece önemlidir.CHP'nin çıkmazı ve "anarşiye karşı mücadele" adı altındaki uygulamaları teşhir edilmelidir.

Sovyet sosyal

Baş.ta.sa.2'de

Gazeta şunları yazıyor: "Macaristan Halk Cumhuriyeti ekonomisinde hiç bir dal yoktur ki şu ya da bu ölçüde Sovyet ekonomisine bağlı olmasın" (1977, No: 14) . Çekoslavakya 1976-1980 yılları boyunca,Moskova tarafından dayatılan düşük fiyatlarla kitle tüketim malları, gemi,motor, makina yollamaya zorlanmaktadır. Çekoslovakya, Demokratik Alman Cumhuriyeti, Macaristan, Bulgaristan ve diğer revizyonist ülkelerdeki bütün fabrikalar,"ekonomik birlik", "ortak şirket" denilen Sovyet çokuluslu şirketlerin yedek parçaları ya da bağlı şirketleri halinde çalışmaktadırlar.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, diğer revizyonist ülkelerin üretim alanlarını daraltmakta,ihtiyaçlarını kendi ulusal sanayileri ile karşılamalarını engellemektedir.Brejnev revizyonistleri "Bu ulusal sanayi dalları zaten Sovyetler Birliği'nde kurulmuştur" diyorlar.İşte "uzlaşma", bu açık sömürgeci görüşlerin kılıfı olmaktadır. Gene "uzlaşma" çerçevesinde petrol, gaz, diğer petrol ürünleri ve sanayi hammaddeleri Sovyet sosyal-emperyalistlerinin elinde toplanıyor. Böylelikle,Brejnev revizyonistlerinin kârlarını artıran fiyat artışları COMECON ülkelerine dayatılıyor. Baskı ve sömürü yoğunlaşıyor.

Gene "Ekonomik bütünleşme" programı çerçevesinde Doğu Avrupa halkları gittikçe daha yüklü faturalar ödemek zorunda bırakılıyorlar. COMECON ülkelerinden binlerce işçi Sovyet topraklarında büyük projelerin inşaatında çalışmaktadır.1976-80 yılları arasında COMECON üyesi ülkeler, Sovyet topraklarındaki 30 projenin inşası için para ve ucuz işgücü sağlamak zorundadır. Sonuçta Doğu Avrupa revizyonist ülkelerinin ekonomileri ağır darbeler yemektedir. Çekoslovak haber bülteni Ceteka, özellikle belirleyici sanayi projelerinin gerçekleşemediğini itiraf ediyor. (1977,No 12) Sovyet yeni sömürgeci boyunduruğu altında olan Bulgaristan'da, Ticaret Bakanı Karamanov "Ülkenin bazı bölgelerinde et ve yan ürünlerin temini tekrar tekrar kesilmiştir" diye itirafta bulunuyor.

Diğer yandan eşit olmayan ticaret koşulları sonucunda revizyonist ülkelerin kapitalist ekonomisi buhranı bir kat daha derinleşmektedir. Moskova patronları, stok ettikleri malları yüksek fiyatla satıyor ve bağımlı ülkelerden düşük fiyatla ithal yapıyorlar. Sonuçta ticaret açığı derinleşmekte, yeni sömürgeci sömürü yoğunlaşmaktadır.

Bütün bu koşullar altında, COMECON üyesi ülkelerde işçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler üzerindeki baskı ve sömürü yoğunlaşıyor. Ancak bunun karşısında emekçi halkın hoşnutsuzluğu ve öfkesi de artmaktadır. Revizyonist ülkelerde proletarya, yeni burjuvazinin diktatörlüğünü ve sosyal-emperyalist boyunduruğu mutlaka parçalayacaktır.

İGD'li beslemeler

Baş.ta.sa.1'de

merkez binasını bastılar. Genel Başkanı tasfiye ettiklerini söyleyip birçok şube yöneticilerini sendika üyeliklerinden attıklarını duyurdular. Onlar, sınıf ve kitle sendikacılığı yaygarası koparırken yurtseverlerin sendika üyesi olmasına dahi izin vermiyorlar. Demirdöküm'de, Profilo'da yüzlerce işçiyi, kendilerine karşı çıktığı için, patron ve polise ihbar edip işten attıran onlardır. DİSK yönetiminde reformist sendika ağalarıyla uzlaşıp yurtsever devrimci yönetime sahip dernekleri, sendikaları 1 Mayıs Alanına sokmayanlar gene onlardır.

Sosyal-faşist sendika ağaları kendi kendilerine gelin güvey oldular. İGD'li beslemeler merkez binasını işgal edince hemen bir Genel Başkan atadılar. Kiralık kalemlerin kesekağıdı gazetesi Politika hemen Ali Özdemir'in reklamına girişti. Ancak bu işgal ve saldırı o kadar açık oldu ki mahkeme böyle bir Genel Başkan atamayı iptal etti.

Brejnev uşakları Yeni Haber-İş ve diğer sendikalarda işçi sınıfına ve sınıf sendikacılığına saldırılarını bundan böyle de sürdüreceklerdir.Ancak işçi sınıfı, diğer sendika ağaları gibi sosyal-faşistlerin de saltanatını ergeç yıkacaktır.

Tito revizyonizminin

Baş.ta.sa.3'de

yıkıcı faaliyetlerine son vermediler. Kendi yandaşlarını AKP içinde önemli yerlere getirdiler.

* 1947 yılında Yugoslav önderleri ekonomik yararlar sağlamak amacıyla Arnavutluk ile Yugoslav paralarını ve mal fiyatlarını eşdeğer hale getirmek için baskı yaptılar. Aynı şekilde Titocular gümrük birliğini de sağladılar. Bunların sonucu olarak Arnavutluk'ta kıtlık ve enflasyon hızla arttı.

* Yugoslavya ekonomik işbirliği çerçevesinde Arnavutluk'la ortak şirketler kurdu. Şirketler eşitlik temelinde olmasına rağmen Yugoslavya kendi payına düşen sermayeden bir kuruş bile ödemedi. Ancak kârların yarısına her yıl el koydu.

* Yugoslavya hükümeti 1947 yılında Arnavutluk'a 2 milyar lek kredi vermeyi taahhüt etti. Ama bu kredinin yalnızca yarısından azını verirken, verdikleri kısmın karşılığı da kesinlikle hurda ya çıkmış dört küçük fabrikadan ibaretti.

* Yugoslavya 1947'de Arnavutluk'un SSCB ile yaptığı işbirliği anlaşmasını engellemek için her çareye başvurdu.Kendilerinin haberi olmadan Arnavutluk'un bir adım bile atamayacağını belirttiler.

* 1948 yılında Yugoslavya, Arnavutluk'u topraklarına katmak için bir dizi siyasi ve ekonomik saldırıda daha bulundu. Parti içindeki taraftarları yoluyla bu konuda ileri adımlar attılar.Artık ortak şirketler doğrudan Yugoslav mülkiyetine geçti. Bütün ekonomik kurumlara Yugoslavlar hükmetmeye başladı.

* Bundan kısa bir süre sonra Yugoslavya askeri birliklerini Arnavutluk'a göndermeye kalkıştı. Titocular bir yandan da AKP'yi Stalin ve şanlı Sovyetler Birliği'nden her yolla koparmak istiyorlardı.

* Yugoslav yöneticileri istekleri gerçekleşmeyince, ABD, İngiltere ve Yunanistan'la birlikte Arnavutluk'a karşı azgınca bir kampanyaya başladı. Bunun yanında Arnavutluk içinde yangın ve sabotajlar başlattılar.

* 1949'da Yunanistan Arnavutluk içlerine kadar askeri müdahalede bulundu. Yugoslavlar da bu fırsattan yararlanıp, askeri müdahaleye kalkıştılar. Ayrıca içteki en gerici unsurların ayaklanması için onları desteklediler.

* SBKP 20. Kongresinden cesaret alan Yugoslavlar, bu kez de Tiran'da gerici unsurları yeraltı faaliyetine sevkettiler. Bu karşı-devrimci hareketi bizzat Yugoslav elçiliği yürüttü.

* Yugoslavya'nın Titocu önderleri günümüze kadar Arnavutluk'a karşı düşmanca tutumu, sosyalizmi yıkma ve Arnavutluk'u kendi topraklarına katmak isteğini bir an bile bırakmadı.

Emperyalist ve

Baş.ta.sa.2'de

dayatmaktadırlar. Bu geri yatırımların petrol, elektrik gibi enerji ihtiyaçlarını da kendilerine bağlayıp bir taşla iki kuş vurmaya çalışmaktadırlar. Sovyet devlet kapitalist işletmeleri Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın 45 ülkesine sermaye ve yüksek fiyatlarla geri teknoloji ihraç etmektedir. Bu işletmelerin General Motors, ITT, Fiat gibi tekellerin yedek parçasını üreten şubelerinden bir farkı yoktur.

Revizyonist basın, petrol ve tesisleri karşılığında Sovyetler'e tarım ürünleri ödeneceğini ve işte bunun "halktan halka yardım" olduğunu söylüyorlar. Burjuva yazarlarda, Brejnev'in gösterdiği yoldan halka daha az ekmek ve et yemeği öğütlüyorlar. Oysa gerçekler nedir?1948 yılında Marshal yardımı adı altında Amerikan emperyalizmi sermaye ihracını hızlandırırken, Türkiye'ye bir tarım ülkesi olma yani "sanayiyle uğraşmama" görevi verilmemiş miydi? Amerikan emperyalizmi ve diğerleri de, yardım ve borçları karşılığında tütün, pamuk, buğday gibi tarım ürünleri istemiyorlar mı? Bütün emperyalistler, yarı-sömürge ülkelerin hammadde kaynaklarına el koyuyor, bunu işleyip mamul madde halinde satıyorlar. Bunun karşılığında tarım ürünleri alıyorlar. Bu sömürü mekanizması, bütün emperyalistlerin uyguladığı eşit olmayan mübadeledir. Mamul sanayi mallarının fiyatları, tarım ürünlerine göre çok daha hızlı artmaktadır. 1973-74 yılları arasında, bir yıl içinde kimyasal suni gübre fiyatı %100,çelik mamuller % 65, madeni eşya %51, makina fiyatları % 33 arttı. Ancak tütün fiyatlarında aşağı yukarı 15 yıldır gözle görülür bir artış yoktur. 1975-76 yılları arasında yarı-sömürge ülkelerin ihraç edebildiği ve büyük çoğunluğu tarım ürünü olan malların fiyatları ortalama % 56 düştü. Oysa yanı dönemde emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin sattığı malların fiyatı ortalama % 20 arttı. Bütün bunların bedeli elbette ezilen halklara ödetilmektedir. Ülkemizdeki Politika gazetesi yazarları gibi revizyonist uşakları da, petrol karşılığında tarım ürünleri verilmesini, bu ağır sömürü biçimini efendileri hesabına övüyorlar.

Sermaye ihracı , hammadde kaynaklarına el koyma, eşit olmayan mübadele gibi özellikler bütün emperyalistlerin kullandığı yağma ve sömürü biçimleridir. Daha önce Hindistan, Mısır gibi ülkelerde revizyonist uşaklar, Moskova çarlarının bu yöntemlerini göklere çıkardılar. Şimdi Hindistan'da açlık,işsizlik , tam bir ekonomik çöküntü egemendir. Mısır egemen sınıfları, sosyal-emperyalist talanın sonuçları karşısında bu kez diğer emperyalistlere el açmaktadırlar.Halkımız, uzun yıllardır Amerikan emperyalizminin ve diğer emperyalistlerin bu sömürü ve yağma emellerine karşı mücadele verdi. Şimdi revizyonistler aynı soygun ve talanı, "sosyalist" maskeyle halkımıza dayatamayacaklardır. Emperyalist ve sosyal-emperyalist sermaye ihracı, hammadde kaynaklarına el koyma, eşit olmayan mübadele gibi kölelik ilişkileri parçalanıp atılacaktır.

Ücretlerin

Baş.ta.sa.1'de

toptancıdan alabilir?

Ücretlerin,Ticaret Odası'nın tespit edeceği fiyat artışları kadar artması ücretlerin fiili dondurulmasından başka bir şey değildir. İşçi sınıfı, şu ya da bu kılıf giydirilmiş ücret dondurulmasına izin vermeyecektir.

Sovyetler Birliği'nde ve

Baş.ta.sa.5'de

yılında bir işçi ailesinin ödediği konut vergisinin, ailenin aldığı toplam ücretin % 11'ini tuttuğunu yazmaktadır.

Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin buhranının derinleşmesi ve emekçi halkın yaşama düzeyinin düşmesi sonucunda "iktisadi güçlükler içinde olan ailelerin sayısı" giderek artmaktadır. 1975 Kasım ayında Sovyetler Birliği resmi haber ajansı TASS'ın yaptığı açıklamaya göre, "iktisadi güçlükler içinde olan bu aileler 25 milyon insanı kapsamaktadır." Bu rakamın büyük ölçüde düşürülmüş olduğu, aslında durumun çok daha ciddi olduğu kolayca anlaşılabilir. Sovyet basınında çıkan haberlere göre, bu durumdaki aileler şehir nüfusunun yaklaşık olarak beşte birini oluşturmaktadır.

POLONYA

Kapitalizmin buhranının derinleşmesinden en fazla etkilenen revizyonist ülkelerin başında Polonya gelmektedir. Bu ülkedeki tüketim maddelerinin fiyatları her yıl ortalama % 8-10 artmaktadır. Son olarak 1 Ocak 1978 tarihinde alınan bir kararla et fiyatları % 100 artırılmıştır.

Polonya revizyonist burjuvazisi emekçi halkın ödediği vergi oranlarını yıldan yıla artırmaktadır.

Geçtiğimiz yıl içerisinde alınan bir kararla eğitim ve sağlık fonları için ayrılan para azaltılmış, ulaşım ücretleri ve ev kiraları artırılmıştır.

MACARİSTAN

Macaristan da fiyat artışları ve enflasyon oranının yüksekliği bakımından önde gelen revizyonist ülkelerden biridir.

Macaristan'da 1977 yılındaki fiyat artışı 1978 e göre % 8'dir. Revizyonist burjuvazi 1977 yılı başında kahve fiyatlarını % 30, konserve fiyatlarını % 23, sebze fiyatlarını % 17, meyva fiyatlarını % 30 ve diğer gıda maddelerin fiyatlarını % 26 artırmıştır.

BULGARİSTAN

Bulgaristan kapitalist ekonomisindeki buhranın giderek derinleşmesi sonucunda, bugün Bulgar emekçi halkı ve işçi sınıfı üzerindeki ekonomik yük her geçen yıl artmaktadır. Bulgaristan'da emekçiler on yıl öncesine göre ancak 2-3 kat daha fazla para ödeyerek ihtiyaçlarını karşılayabilmektedirler.

Sovyetler

Baş.ta.sa.5'de

pa ülkelerinden akıtılan ucuz işgücünden de büyük bir artı-değer elde edilmektedir.

Kapitalist ekonominin ve işçi sınıfı üzerindeki kölelik zincirinin zorunlu bir sonucu olarak, bugün Sovyetler Birliği'nde geniş bir işsiz kitlesi , yedek bir işsizler ordusu vardır.

Bugün Sovyetler Birliği'nin "bazı bölgelerinde bir işgücü fazlası olduğunu", ve "yerli halkın iş bulmasının daha şimdiden bir mesele haline geldiğini" Sovyet basını bile kabul etmek zorunda kalmaktadır. Kurgan bölgesinde "büyük bir yedek işgücü ordusu doğmuştur" ve kendi bölgelerinde iş bulamayan işsizler, başka yerlerde iş aramak için "evlerini terk etmek zorunda kalmaktadırlar."

Bugün Sovyetler Birliği'ndeki işletmelerin yöneticileri, işçileri keyfi olarak işten atabilmektedir. İşçilerin büyük bir kısmı da kötü çalışma koşullarına dayanamadıkları için "işi kendiliklerinden bırakmaktadırlar". Bu da ciddi bir insan gücü hareketliliği yaratmıştır, işsiz kalan işçiler oradan oraya sürüklenmektedir. Sovyet yayın organı "Sosyalist Emek"in 1973 yılına ait bir sayısı,1972 yılında Sovyet sanayisinde gezen işgücünün toplam işgücünün % 20'sine yaklaştığını, yani aşağı yukarı 6.5 milyon işçiyi kapsadığını belirtmişti . Yeniden iş buluncaya kadar her işçi genellikle 28 işgünü kaybetmişti. Bu da 780.000 kişinin bütün bir yıl çalışmadığı anlamına gelir. Eğer inşaat sanayisindeki ve diğer kesimlerindeki gezen işgücü de hesaba katılacak olursa, bu rakam çok daha fazla yüksektir.

Sovyetler Birliği'nde işsizlik özellikle gençler arasında yaygındır.

İşsiz sayısı giderek çoğalmaktadır. Bunun sonucu olarak hippilik,serserilik, uyuşturucu madde kullanma, cinayetler vb. Sovyetler Birliği'nde alabildiğine artmıştır.Cinayet işleyen insanların % 60'ı gençler arasından çıkmaktadır.Sosyal bunalımın sonucunda hapishaneler, toplama kamplarının ve akıl hastanelerinin sayısı her geçen gün artmaktadır.

POLONYA:

Revizyonist ülkeler arasında Polonya,işçi ücretlerinin en az olduğu bir ülkedir. İşçi ücretleri sürekli düşürülmeye, dondurulmaya çalışılmaktadır.

Polonya'da işçi ücretleri ortalama 4 bin zloty'dir. Bir çift ayakkabının bin zloty, normal bir kazak fiyatının 500 zloty, bir işçi için doktor vizitesinin 115 zloty olduğunu hesaba katarsak, bu miktarın ne kadar düşük olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Üstelik her yıl Polonya revizyonist burjuvazisi binlerce işçiyi sokağa atmaktadır. Fabrikalardan toplu işten çıkarmalar giderek yaygınlaşmaktadır.

Bütün bunlara rağmen Polonya'da işsizlik sigortası dahi kurulmamıştır. Ahlaksızlık ve asalaklık alabildiğine artmıştır.

MACARİSTAN

Elimizde somut rakamlar olmamasına rağmen,Macaristan'da işçi ücretleri son derece düşüktür ve işsizlik yaygındır.

Yaygın işsizlikten dolayı, Macaristan'da suç oranı giderek yükselmektedir. Resmi verilere göre her yıl 220 bin suç işlenmektedir. Ülkede 1.5 milyon alkolik vardır. Bunların çoğu da gençtir.

Benzin

Baş.ta.sa.1'de

aracı olarak kullanmakta, ve benzin üretimini ya kısmakta, ya da bütünüyle durdurmaktadırlar.

CHP hükümeti iktidar öncesinde emperyalist tekellerin petrol konusundaki denetimine son vereceğine dair bol bol vaatler de bulunmasına rağmen,iktidar olduğundan bu yana tekellerin şantajlarına boyun eğmekten başka bir şey yapmıyor. Örneğin CHP hükümeti son olarak Mobil ve BP gibi şirketlerin petrolün varilini 13 dolardan ithal etme isteklerini de kabul etti. Halbuki dünya petrol fiyatları bunun 1-2 dolar altındadır.

CHP hükümeti benzin sıkıntısını gidermek için şimdi başka emperyalistlere başvuruyor. Rusya ile petrol bağlantısı kurmak istediğini ve Rusya ile beraber ortak petrol arama çalışmalarına başlayacağını bildiriyor.

Ancak petrol konusundaki bu yeni maceranın da sonu şimdiden bellidir. 1950'de ülkemize giren emperyalist petrol tekelleri ne dertler getirdiyse, sosyal - emperyalist Rusya ile petrol bağlantısı kurmak, ona arama ve işletme ruhsatları vermek de aynı belaları halkımızın başına musallat edecektir.

Türkiye halkı en azından 15 yıldır emperyalist petrol tekellerine karşı ulusal bir petrol politikasının uygulanması için mücadele ediyor. İşte benzin sıkıntısının, benzin istasyonları önündeki kuyrukların son bulmasının ve petrol sorununun çözümüne tek çare bu taleptir.

Yoksa Enerji Bakanının dediği gibi "Romanya'dan gelen 20 bin ton benzin" derde deva olmaz.

Petrol

Baş.ta.sa.2'de

nden yılda 7.7 milyon ton petrol satın alıyor. 1978 başında sosyal-emperyalistler petrol fiyatlarını % 21 artırdılar. Oysa aynı dönemde dünya petrolünün çoğunu üreten OPEC üyesi ülkelerin sattığı petrol fiyatında artış yoktu. Sonuçta Macaristan halkı, bu yıl içinde Moskova çarlarına 80 milyon ruble fazla ödemek zorunda. Aynı şekilde Sovyet sosyal-emperyalistleri 1977 yılı içinde Bulgaristan'a sattıkları petrole % 30 zam yaptılar. Bulgaristan halkı, Sovyet petrolünün tonuna 1972'ye göre 27 ruble daha fazla ödemek zorunda.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, içine düştükleri bunalımın bir bölümünü petrol fiyatlarını artırarak COMECON ülkeleri halklarına bindiriyorlar. Onların emperyalist yağmada sadık uşakları Doğu Avrupa ülkelerindeki revizyonist kliklerdir.Bütün bu emperyalist yağma ve sömürü, COMECON çerçevesinde "Üretimin uzmanlaştırılması" ve "Ekonomik bütünleşme" uygulamalarıyla yürütülmektedir.

Rusya ile imzalanan

Baş.ta.sa.1'de

yetler Birliği arasındaki eşitsiz ticari ilişkileri daha da artıracaktır. Ülkemizin dış ticaret açığını daha da büyütecektir.Yeni anlaşmalar gereğince sosyal-emperyalist burjuvazi, sermaye ihracı ve yatırımlar yoluyla ülkemiz üzerindeki sömürü ve talanını artıracaktır.

Emperyalistlerle ve sosyal-emperyalistlerle yapılan yeni kölelik anlaşmasının faturasını ise başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk ödeyecektir. Emperyalist ve sosyal-emperyalist soygunun pekişmesi, bir yandan da komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının ve onların faşist diktatörlüğünün emekçi halk üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırılarının artmasına neden olacaktır. Egemen sınıflar halkı daha çok "tasarrufa" itmenin, yeni vergi tedbirlerini uygulamaya koymanın ve işçi sınıfı aleyhine yeni kararlar almanın yollarını aramaya, yükselen işçi sınıfı ve anti-faşist halk hareketini bastırmaya yönelecceklerdir.

Burada üzerinde durmak istediğimiz esas mesele bu değildir. Bu mesele üzerinde gazetemizin daha önceki sayılarında yeteri kadar durmuştuk.

Üzerinde durmak istediğimiz mesele CHP reformistlerinin emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı izlediği teslimiyet politikası karşısında kamuoyunda demokrat olarak bilinen bazı aydınların, yazarların bu konudaki tutumlarıdır.

Kamuoyunda demokrat olarak bilinen bu aydınlar, reformist CHP hükümetinin Amerikan emperyalistleri ile ve diğer "batılı" emperyalistlerle imzaladığı anlaşmalar karşısında sessiz kalırken -ki aynı aydınlar MC hükümetinin işbirlikçi politakasının karşısında yer alıyorlardı- , sosyal-emperyalist yeni Sovyet burjuvazisi ile yapılan anlaşmaları "Türkiye halkının çıkarlarına" bularak alkışlamaktadırlar. Sovyetler Birliği'ni hala 'sosyalist' bir ülke olarak gören birçok yazar, Sovyetlerle imzalanan yeni anlaşmalar gereğince ülkemizin 'kalkınacağını' zannetmektedirler. Sovyet yeni çarlarının verdiği kredileri 'halktan halka yardım' olarak sunan sosyal-emperyalist işbirlikçisi revizyonistlerin etkisi altında kalmaktadırlar.

Yeni çarlar sosyalist Sovyetler Birliği'ni, Lenin ve Stalin'in sosyalist Sovyetlerini kapitalizmin egemen olduğu, sosyal-emperyalist bir ülke haline getirmişlerdir.

Ve bugün kuzeyde ezilen halkların ve ulusların dostu bir Sovyetler Birliği değil, dünya halklarının ve ezilen ulusların baş düşmanlarından biri olan bir Sovyetler Birliği vardır. Ve o'nun dünya halklarına verdiği kan zulüm ve baskıdır.

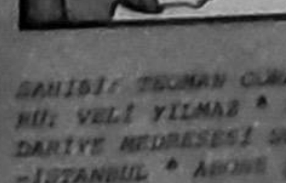
Bugün reformist CHP yöneticilerinin sosyal-emperyalist Rusya'ya teslimiyet politikasını onaylamak, ona alkış tutmak Türkiye halkının çıkarlarının karşısında yer almak demektir.

Türkiye'nin yiğit işçi sınıfı ve emekçi kitleleri, aydınları, sosyal-emperyalistlerle uzlaşma politikasının yanında değil,kendi demokrasi, özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin yanında görmek istemektedir.

Aydınların yeri emekçi kitlelerin,onların demokrasi ve özgürlük mücadelesinin yanıdır.

Ezilen halk kitlelerinin demokrasi ve özgürlük mücadelesinin yanında yer alacak aydınlara halkımızın sıcak kucağı her zaman açıktır.

Ancak onlar halkın mücadelesinin yanında ve Rusya'ya teslimiyet politikasının karşısında yer aldıkları ölçüde demokrat ve anti-emperyalist ünvanını almaya hak kazanacaklardır.



HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ: TEOMAN GÜRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. 6/A DAİRE 2/8 ÇEMBERLİTAŞ -İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, ŞEFTALI SOKAK NO. 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1167 SİRKECİ-İSTANBUL

"TİKP-Aydınlık" yazarları: burjuva politikası şarlatanları

Gazetemizin 113.sayısında, "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganını kullanmayacağımızı açıklayan ve nedenlerini ortaya koyan bir başyazı yayınlanmıştı.

Başyazı, bu sloganın yeni oportünizm ile ilişkisini ortaya koyuyor, eksikliklerini vurguluyor ve bunun yerine kullanacağımız sloganları belirliyordu. Bunlar şu sloganlardı:

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM!
KAHROLSUN İKİ SÜPER DEVLET!
NE AMERİKA NE RUSYA, NE NATO NE VARŞOVA!
BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

Meseleyi kısa ve öz olarak bir kere daha ortaya koymak gerekirse, başyazıda şöyle deniyordu:

Sloganın esas vurguladığı şey, yani "Bağımsız Demokratik Türkiye"nin kurulması açısından bakıldığında, Ulusal Demokratik Halk Devriminin düşmanları konusunda eksiklikler doğmaktadır. Çünkü söz konusu slogan, iki süper devlet dışındaki emperyalistleri ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarını hedef olarak içermemektedir. Bu durum, bu sloganın sıkı ilişkisi olduğu yeni oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne bütünüyle uygundur. Çünkü bu teoriye göre,devrimin düşmanları sadece iki süper devlettir (hatta bunlardan sadece biri, kendi kullandıkları deyimle "özellikle" sosyal-emperyalizmdir.) "İkinci Dünya" dedikleri diğer emperyalistler ve "Üçüncü Dünya" terimiyle kastettikleri yerli hakim sınıflar, komprador burjuvazi ve toprak ağaları; devrimin düşmanı değil, aksine "yedek ve temel güçleri"dir.

Üstelik Ulusal Demokratik Halk Devriminin içinde bulunduğumuz aşaması dikkate alındığında da bu slogan doğru değildir. Çünkü bugün milli devrimin ön planda olduğu "milli bağımsızlığı koruma" görevinin ön planda olduğu anlayışından kaynaklanmaktadır. Yeni oportünistler,onların ülkemizdeki temsilcileri "TİKP-Aydınlık" bu sloganı, devrimi yasaklamanın bir sloganı olarak kullanmaktadırlar. Yani onlara göre, Türkiye halkı iç gericiliğe karşı savaşmamalı;aksine, komprador burjuvazisiyle, toprak ağasıyla 45 milyonu birleştirerek ve faşist-feodal diktatörlüğü özenle koruyarak, Rusya'ya yönelmeli, "tehdit edilen milli bağımsızlığı" korumalıdır.

Dahası "Ne Amerika Ne Rusya" sözü yeni oportünistlerin dilinde, aslında Amerikan emperyalizmine boyun eğme, onunla ittifak kurma; NATO'yu, Amerikan emperyalizminin silahlanmasını, saldırı ve yağmasını destekleme niyetlerini örten sahte bir örtüdür.

Gazetemizin söz konusu başyazısı, sınıf işbirlikçisi, milli teslimiyetçi "TİKP"nin yayın organı "Aydınlık" gazetesinde şimdiye kadar üç yazıda konu edildi. Bu yazılar bir yandan yeni oportünistlerin politika alanında burjuva ip cambazları olduklarını bir kere daha ortaya koymaktadır. Diğer yandan ise, meselenin "Aydınlık"ta ele alınış tarzı; "Üç Dünya Teorisi"nin evrensel karakterini, yani sınıf mücadelesi karşısında gün geçtikçe burjuva niteliği daha da açığa çıkan bu teorinin Marksizm-Leninizm karşısındaki zayıflığını ortaya koymaktadır.

Bilindiği gibi "Üç Dünya Teorisi"nin asıl sahipleri de, her ülkede bu teoriyi savunanlar da, bu sınıf işbirlikçisi teoriye Marksizm-Leninizm kılıfı giydirebilmek için her türlü burjuva tahrifatı, sahtekârlığı yapmakta; ama iş teorilerine Marksist-Leninistler tarafından gerek uluslararası planda, gerekse tek tek ülkelerde yöneltilen eleştirilere gelince, sessiz kalmaktadırlar.Onlar sözde teorilerini Marksizm-Leninizm karşısında savunamamakta, eleştirileri duymamazlıktan gelmekte ve yaygın halk deyişi ile "kaçak güreşmekte"dirler. İşin bu yanını geçiştirmeye çalışmaktadırlar.

Gerek uluslararası işçi sınıfı hareketi planındaki Marksist-Leninist eleştiriler, gerekse ülkemizde Marksist-Leninist hareketin "Üç Dünya Teorisi"ne ve maskeli revizyonist TİKP- Aydınlık'ın tezlerine yönelttiği eleştiriler, cevabını hâlâ beklemektedir.

Dünya proletaryasını ve halkları kandırmaya ve sinsi bir şekilde devrim yolundan döndürmeye çalışanların yöntemi elbette bu olacaktır. TİKP revizyonistlerinin bir günlük gazete çıkararak, tezlerini günlük gazete dilinin ve haberlerin yorumlanışının arkasına saklamaları ve "İdeolojik mücadeleyi de başka araçlarla yürüteceklerini" ilan ettikten sonraki sessizlikleri bir tesadüf değildir.

X X X

Gazetemizin söz konusu başyazısı ilk olarak 22 Haziran tarihli "Aydınlık" gazetesinde sözde yorumsuz bir haber olarak yer aldı. Ancak sahtekarlık da işte bu sözde yorumsuz verme yöntemiydi. Kullanılan gazete küpürü ve düzenlenen haber öyle idi ki, okuyucu şu anlamı çıkaracaktı: Halkın Kurtuluşu gazetesi, sosyal - emperyalizme karşı sloganlar kullanmaktan ve sosyal-emperyalizme karşı mücadeleden vazgeçmiş ve bunu başyazısında açıklamış.

Hürriyet, Günaydın, Tercüman vb.günlük burjuva gazetelerinin yöntemiyle yaratılan bu zeminin üzerinde, arkadan bay Doğu Perinçek'in başyazısı göründü. 26 Haziran tarihli gazetenin "Halkın Kurtuluşu Hangi Anda Döndü?" başlıklı başyazısında büyük şef şöyle buyurdu:

"Halkın Kurtuluşu dergisi geçen sayısında 'Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye' sloganından vazgeçtiğini açıkladı. Bu dönüşün tam Sovyetler Birliği ile bir teslimiyet belgesi imzalandığı sıraya rastlaması çok dikkat çekicidir"

"İsmail Bilen revizyonistlerinden Demirellere kadar uzanan teslimiyetçi havanın Halkın Kurtuluşu gibilerini etkilememesine hiç imkan var mı? Bunlar zaten sosyal-emperyalizme teslimiyet rüzgarına kendilerini bırakmışlardır ve bu rüzgar Ecevitleri de önüne katarak biraz hızlı esince, devrimci olan ne varsa bordadan aşağı atılmaktadır."

"Bu tutum, Ecevit'in bir teslimiyet anlaşması imzalamasına yakılan yeşil bir ışıktır.Ve bu yeşil ışık, tam da revizyonizmin istediği anda yakılmıştır. Halkın Kurtuluşu'nun katkısı da kendi boyuna göredir, fakat tam zamanındadır."

Şu döne döne başı dönmüşün sözlerine, yapmaya çalıştığına gülmemek elde değil. Bu ucuz yöntemlerle kimi kandıracağını sanıyor? Doğu Perinçek, gazetemizin söz konusu başyazının yer aldığı sayı da dahil, 113,114,115. sayılarında manşetlerini, bu sayıların başyazılarının başlıklarını görmedi mi? Bu başlıkların altında yazılanları okumadı mı? İşte bunlardan birkaçı: "Rusya ile İmzalanacak Olan Siyasi Belge Türkiye Halkının Çıkarlarına Bütünüyle Aykırıdır" (sayı 113) "Ecevit'in Rusya Gezisi" (Sayı 114,Başyazı), "CHP Hükümeti Yeni Çarlara Boyun Eğdi-'Dostluk ve İşbirliği' Anlaşması Değil, Yeni Bir Kölelik Anlaşması" (Sayı 115), "Dostluk mu, Emperyalist Hegemonyacılık mı?" (Sayı 115, Başyazı)

Peki Doğu Perinçek, Halkın Kurtuluşu'nun 112. sayısındaki "NE AMERİKA NE RUSYA NE NATO NE VARŞOVA" başlığını da mı görmedi?

Veya en azından "eleştirdiği" söz konusu başyazıyı okumamış, yazıda yer alan sloganları görmemiş olabilir mi?

Elbette hayır. Sadece Doğu Perinçek, ustalarının yolundan yürüyor. Revizyonizm, ideolojik-siyasi mücadelede de burjuva yöntemleri,sahtekarlıkları, elçabukluğu marifetleri, yalancılığı beraberinde getiriyor.

Büyük bir pişkinlikle ve büyük bir gönül rahatlığı ile, herkesin gözünün içine bakarak, Marksizm-Leninizmin temel önermelerini, tezlerini ilkelerini tahrif edenler, değiştirmeye çalışanlar; işçi sınıfının öğretmenleri ve önderlerinin sözlerini çarpıtmayı meslek edinenler, aynı yöntemi her meselede neden uygulamasınlar? Bu "Üç Dünya" teorisyenlerinin genel geçer yöntemi değil midir?

"Aydınlık"ın 28 Haziran tarihli sayısında, bir de bir elinde "Neden Geç Kaldım?" türünden sözde bir özeleştiri, bir elinde Halkın Kurtuluşu'na küfürname ile "Aydınlık saflarına katılan" bir dönek sahnede yerini aldı mı mizansen tamamdır.

Hikmet Çiçek imzalı yazı, Marksist-Leninist hareketin yerden yere vurduğu basmakalıp sözleri tekrarlamaktan bir milim bile ileri gidemiyor.

Ama mizansen gene de tamamdır. Şimdi Doğu Perinçek ellerini oğuşturarak saflara yeni katılmaları bekleyebilir. Ama çok bekleyecektir.

"Üç Dünya Teorisi"nin olduğu gibi, bu teorinin savunucusu "TİKP-Aydınlık"ın safları da, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin, ABD'nin yanında yeni bir süper devlet olarak ortaya çıkması ve savaş çığırtkanlığına başlaması karşısında müthiş bir korkuya kapılanların yer aldığı yerdir.Bu yeni süper devlete karşı mücadelede Marksizm-Leninizme, dünya proletaryasına ve halklara değil; başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere diğer emperyalistlere, komprador burjuvaziye ve toprak ağalarına güvenenlerin, kendini onların kucağına atanların yeridir.

Bu türden sözde "devrimcilerin" sayısı ise ülkemizde son derece azdır.

"Bağımsızlık rüzgarı-elbette- revizyonizmin teslimiyet rüzgarını yüzgeri edecektir." Ama bu, sınıf işbirlikçisi, milli teslimiyetçi, revizyonist "Üç Dünya Teorisi"nin hastalıklı soluğu değil; emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı ulusal ve sosyal kurtuluş için mücadele edenlerin rüzgarı olacaktır.

Ölümünün 29. yıldönümünde Dimitrov yoldaşı anıyoruz



Dünya proletaryasının, ezilen halkların ve ulusların büyük önderlerinden G. Dimitrov 2 Temmuz 1949'da öldü.

O, Bulgaristan işçi sınıfının çetin mücadeleler içinde yetiştirip dünya proletaryasına armağan ettiği büyük bir savaşçıdır.

Bulgaristan Komünist Partisi'nin, Leninist temeller üzerinde geliştirilmesi ve bütün hatalarından arınması, faşizme ve işgalci faşistlere karşı şanlı mücadeleler vererek zafere doğru yürümesi, büyük önder Dimitrov'un yol gösteriçiliği ile, onun Marksizm-Leninizmi devrimci özüne sadık kalarak Bulgaristan'ın somut koşullarına doğru bir şekilde uygulaması ile tarif edilmez ölçüde kolaylaşmıştır.

Onun çelik iradesinin, yılmaz savaşçılığının, iki kaynağı vardı. Birincisi, o bir işçi olduğu için kendi sınıfıyla bağ kurmanın bir devrimci için ne kadar hayati bir mesele olduğunu kendi öz deneyinden biliyordu. Her zaman kitlelerden öğrenme yolundan yürüdü. İkincisi ise Marksizm-Leninizm öğretisine tam bir sadakatle bağlı olması ve onu hayata kesin ve ilkeli bir tutumla uygulamaktan hiç bir zaman vazgeçmemesiydi. O her zaman ilkeli bir komünist olarak kaldı.

Dimitrov, özellikle faşizm denilen iğrenç canavara karşı dünya proletaryası ve işçi sınıfının mücadelesinde hâlâ parıltısı taptaze olan bir kaynak bir ışıktır.

Komintern'de uzun yıllar süren çalışmalarıyla O, sadece kendi Partisi'ne, halkına değil, bütün dünya proletaryasına ve devrimci halklara yol göstermiş, onların Marksizm-Leninizmin ışığı altında zafere doğru yürüyüşlerinde tükenmez bir ilham kaynağı olmuştur.

Proletaryanın, ezilen halkların ve ulusların büyük önderlerinden Dimitrov yoldaşın emperyalizme, faşizme, kapitalizme karşı mücadele dolu yaşamı, oportünizme ve revizyonizme karşı uzlaşmazlığı ve komünizm davasına sonsuz bağlılığı yolumuzu aydınlatıyor.

Hizipçi hainler Kartal'da işçilere kurşun sıkılmasını savunuyor

Bilindiği gibi 17 Haziran Cumartesi günü Kartal Devrimci İşçi Derneği üyelerinden ve fırın işçilerinden oluşan bir grup işçi YDGF'nin düzenlediği "Faşist-feodal Eğitimi Protesto mitingi"ne katılmak üzere tren istasyonuna doğru yürürlerken iki sınıf düşmanı hizipçinin silahlı saldırısına uğramışlardı. Hedef gözetilerek açılan ateş sonucu biri çok ağır olmak üzere beş işçi yaralanmış ve kargaşalıktan faydalanan ihanet akımının iki militanı kaçmıştı.

Olaydan birkaç gün sonra "Devrimci Proletarya Taraftarları" imzasıyla yayınladıkları bildiride hizipçi ihanet akımı işçilerin kurşunlanmasını savunmuş ve bunu "Soylu bir davranış" olarak nitelemiştir.

Bildiri şöyle demektedir:

"Biz iki yoldaşın 'HK' şeflerinin elebaşılarına karşı koymasını,kovalamasını, son derece haklı ve doğru olduğu düşüncesindeyiz. Bir devrimcinin bağlı olduğu hareketin bağımsız siyasi faaliyetini engellemeye çalışanların karşısına dikilmesi doğal bir hak soylu bir davranıştır." (abç)

Bildiri, daha aşağıda işçilerin yaralanmasının pek de iyi bir şey olmadığını söylemekte ama yine de "bir musibet bin nasihatten iyidir" demektedir.

Hizipçilerin bildirisinden anlaşılan işçilerin kurşunlanmasının bir nasihatten daha iyi sonuç verdiğidir. İşçi düşmanlarının, işçilere kurşun sıkmanın yanında bu eylemi savunacak kadar gözü dönmüştür. Hizipçi ihanet attığı her adımda sınıfımızın düşmanı, bütün halkın düşmanı olduğunu daha da açık ispatlamıştır.

Hizipçi şefler "Soylu davranış", "musibet nasihatten iyidir" gibi sözlerle halk düşmanı eylemi savunmalarının yanında kendileriyle mücadele edilirse daha büyük işler yapacaklarına dair tehditler de savunmaktadırlar.

Hizipçi şefler her şeyini kaybetmiş kumarbazın ruh hali içindedir. Evet onların halk düşmanlığı yolunda daha ne gibi şeyler yapacağı bilinemez.Ama görünen tek nokta zaten bir elin parmaklarından daha az sayıda kalmış bu hainlerin attıkları her adımda siyasi intiharlarını çabuklaştırdıklarıdır.



Susurluk Halk Gecesi'nde 500 emekçi devrim andı içiyor.

HALKIN KURTULUŞU

SINIF MÜCADELESİ CEPHESİNDEN

Denizli Acıpayam ilçesi Yassıhöyük köyünde faşistler tarafından pusuya düşürülerek öldürülen Mustafa Kuşçu'nun cenaze töreni anti-faşist bir gösteriye dönüştü. 20 Haziran günü devrimciler cenazeyi Denizli Devlet Hastanesinden alarak Acıpayam'a gittiler. Orada kısa bir yürüyüş yapıldı. Tekrar arabalara binilip Yassıhöyük'e gidildi.Köyün girişinde toplanan devrimciler düzenli sıralar halinde köye yürüdüler. Köylüler devrimcileri candan karşıladılar.

Yürüyüş boyunca yapılan devrimci propaganda ve ajitasyon köylüleri duygulandırdı. Gözü yaşlı analar, bacılar, düşünceli köy erkekleri üçer,beşer devrimcilerin saflarına katıldı. Köy anababa gününe döndü. Devrimcilerle köylüler kaynaştı. Halk, "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" pankartı arkasında toplandı. Cenaze töreni esas olarak olumlu geçti. Tekkeci anlayışlar iflas etti.

Muhundu nahiyesinde sosyal-faşistler bir süredir halka ve devrimcilere saldırmaktadır. Son olarak bunlardan biri kahveye geldi.Darağaçlarında ve işkencede katledilen devrimcilere adice küfürler savurdu. Halkın müdahalesi karşısında bu besleme kahveyi terketti. Ancak Yusuf Gülkaya isimindeki bu sosyal-faşist, eve giden devrimcilere pusu kurup ateş açtı. Halk ve devrimcilerin kararlı mücadelesi karşısında bir diğer sosyal-faşistin evine kaçtı. Halk, hesap sormak için evi sardı. Daha sonra, gelen jandarma sosyal-faşisti halkın elinden alıp karakola götürdü.Muhundu halkı, bu olayda Rus uşağı sosyal-faşistleri daha da iyi tanıdı.

Diyarbakır TIP FAKÜLTESİ İNŞAATINDA çalışan işçiler, faşistlere gereken cevabı verdiler.Elektrikçi adı altında İstanbul'dan getirilen faşist beslemeler Kürt ulusuna ve devrimcilere küfür ediyor, devrimci gazeteleri yırtıyorlardı. Nihayet 20 Haziran sabahı 200-225 işçi toplandı.Faşistleri çil yavrusu gibi dağıttı. Devrimcilerin önderlik yaptığı bu eylemden sonra patron geldi. Herkesin işbaşına dönmesini istedi. İşçiler, faşist beslemeler gitmezse çalışmayacaklarını belirttiler. Patron, faşistleri çıkartacağını söylemesine rağmen bunu yapmadı. Direniş sürdü. Sonunda işçilerin kararlı tavrı ile patron faşist beslemeleri gönülsüz olarak çıkartmak zorunda kaldı. İşçiler, kendi güçlerini ve devrimcilerin önderliğinde mücadelenin nasıl başarıya ulaştığını gördüler.

Susurluk'ta ve Tunceli Karşılar köyünde Halk Geceleri

Susurluk'ta 11 Haziran tarihinde halk gecesi yapıldı. Gece,gelişen anti-faşist mücadeleyi toplamak ve YDGD'nin kurulmasını hızlandırmak yolunda bir adım oldu.

Gecenin hazırlık çalışmaları için çevre köy ve kasabalarda bilet ve gazete satışı yapıldı, devrim propagandası yapıldı. Gecenin yapılmasını engellemek için Ülkü Ocaklı faşistlerin yanı sıra CHP'li yöneticiler de karşı propaganda yürüttüler. Faşistler, bildiri dağıtan devrimcilere saldırdılar. Ancak devrimcilerin kararlı direnişi onları püskürttü. [illegible] CHP yöneticileri, Balıkesir'den jandarma ve polis getirttiler.

Gece saygı duruşuyla başladı. Balıkesir Anafartalar YDGD'nin sosyal ve kültürel faaliyetler kolunun oluşturduğu halk korosu ve halk ozanları türkü ve marşlar söyledi. Folklor ekibi halk oyunları sergiledi. Bir tiyatro oyunu oynandı. Geceye katılan 500'ü aşkın işçi, köylü , öğrenci emekçiler devrimin temel sloganlarını coşkuyla haykırdılar.

Polis ve jandarma geceden çıkanların üzerine saldırdı. 16 kişiyi gözaltına aldı. Ertesi sabah iki yurtsever tutuklandı. Ancak Susurluk halkı, faşist diktatörlüğün baskı ve zulmüne boyun eğmeyeceğini bu geceyle bir daha göstermiş oldu.

Tunceli Karşılar köyünde 15-16 Haziran gecesi düzenlendi. Bu geceye kadın, erkek, genç ihtiyar herkes katıldı. Bir arkadaş 15-16 Haziran direnişini anlattı.Konuşmasını çıkarılan derslerle bitirdi. Daha sonra marşlar, türküler söylendi. Devrimcilerin mücadeleleri anlatıldı. Gece devrim andı ile sona erdi.